

שירי אור

פרשת

מקץ

תשפ"ד

338

שִׁיעוּרִים

שְׁמוֹשֵׁם בְּקַעִים כָּל הַנְּגוּנִים לְכָל הַדּוֹרוֹת, וְלִכֵּן נִקְרָאת כְּנֶרֶת.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּלֵיל ב' מִקֵּץ ד' דְּחִנְכָה בְּכַנֵּס לְבַחֲזוֹרֵי הַחֲבוּרָה

כְּזֶה אֶסוֹן, כְּמוֹ בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה,
אַחֲרֵי שֶׁהִרְבִּיצוּ מְכוֹת בְּיוֹם כְּפוּר,
מִי שֶׁהִתְפַּלֵּל בְּיוֹם כְּפוּר — קָבַל
מְפוֹת, ה' כְּבָר לֹא יִכַּל לְסַלַּח
יֹתֵר.

כִּי כָּל הַמְּלַחְמָה [שֶׁל הַחֲשֻׁמוֹנָאִים]
הָיְתָה מוֹל הָאֶצְטְדִיּוֹן, פֶּה
בִּירוּשָׁלַיִם הָיְתָה אֵלִיפוֹת הָעוֹלָם,
פֶּה שִׁחְקוֹ כִּדְוִרְגָּל, פֶּה שִׁחְקוֹ
כְּשֶׁר, אֲגָרוּף, מִי יִהְיֶה אֵלּוּף
יִשְׂרָאֵל, מִי יִהְיֶה אֵלּוּף הָעוֹלָם.
הַמְּרַכֵּז שֶׁל הָעוֹלָם הָיְתָה יְרוּשָׁלַיִם,
הַיְוִנִים הִפְכוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם לְמְרַכֵּז
הָעוֹלָם, כִּי יָדְעוּ שְׂאֵם הֵם
מִשְׁתַּלְּטִים עַל יְרוּשָׁלַיִם — הֵם
מִשְׁתַּלְּטִים עַל כָּל הָעוֹלָם, כָּל
הָעוֹלָם נִשְׂוֹאוֹת עֵינֵיהֶם
לִירוּשָׁלַיִם, כָּל מְלֶךְ רוֹצֵה לְהִקְרָא

כָּל מְלַחְמַת הַמְּכַבֵּים זֶה הָיָה נִגְד
הָאִיפּוֹנִים, וְהַסְּמֵרְטוֹנִים,
וְהַשְּׂאוּמִים, מֵהַ שְׁהִיּוֹנִים רָצוּ —
הַיְוִנִים רָצוּ טְכְנוֹלוֹגְיָה חֲדָשָׁה,
הֵם רָצוּ לְטַמֵּא אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, כָּל
הַמְּטָרָה הָיְתָה לְהַפִּיךְ אוֹתָם
לְמַתִּיּוֹנִים, כְּבָר הָיָה רַב הָעָם הָיוּ
מַתִּיּוֹנִים, שָׂרְפוּ אֶת אֱלֹהֵי שְׁשֻׁמְרוֹ
שִׁבְתָּ, אֵלּוּף אֲנָשִׁים שְׁשֻׁמְרוֹ שִׁבְתָּ
שָׂרְפוּ אוֹתָם חַיִּים, אֲנִטְיוֹכּוּס רָצָה
שְׁכַל בֵּית יִהְיֶה בּוֹ אִיפּוֹן, לְכָל יֶלֶד
יִהְיֶה אִיפּוֹן, סְמֵרְטוֹפּוֹן וְשְׂאוּמִי,
זֶה הָיָה הַמְּטָרָה. עֲכָשִׁיו הַהִמְצָאָה
הַחֲדָשָׁה זֶה הַשְּׂאוּמִי, זֶה
הַהִמְצָאָה הַחֲדָשָׁה, זֶה בְּצוּרָה שֶׁל
טְלָפוֹן כְּשֶׁר, הֵם קָלְטוּ, קָלְטוּ כָּל
הַמַּתִּיּוֹנִים שֶׁל יָמֵינוּ, שְׂמִימּוֹת
עוֹלָם וּמִימּוֹת עַם יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה

גוי, הוא בכלל לא יהודי. "כיצד זוכין להיות יהודי?".

הרבה שאל כל פעם, אפלו בשנה האחרונה שלו, רבי נתן ראה שהרבה שואל בכזה תמימות: "איך זוכים להיות יהודי?". כל המטרה [של היוונים] היא לעקור את היהדות, לעקור מהשרש, כי היהדות זה המלחמה נגד הנחש, רק עם ישראל נלחם נגד הנחש, כל העולם נכנע לנחש, אותו נחש שהחטיא את אדם הראשון אז הוא ודאי יכול להחטיא גם אותנו. אדם הראשון היה משכמו

"מלך על ירושלים", כל עם וכל אמה רוצים לשלט בירושלים, אם הם יכבשו את ירושלים, ישלטו עליה, יעשו אצטדיון. ואנשים שחקו ערמים — כל זה כתוב ביוסיפון — לעיני צופים וצופות. הם רצו להגביר את הנחש, [ובכל זה נלחמו החשמונאים], וזה המלחמה בין האור והחשך, כל המלחמה של תנכה זה המלחמה של הנחש עם התורה הקדושה. הנחש אומר: אתה נולדת נחש, אתה כלך נחש. אדם נולד עם יצר הרע, "כי יצר לב האדם רע מנעריו" (בראשית ח, כא), הוא נולד

וּמַעֲלָה, אָדָם הָרָאוּשׁוֹן יִדַע אֵת כָּל
 הַתּוֹרָה כְּלָהּ, יִצִיר כַּפְּיוֹ שֶׁל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֵיךְ אֶפְשָׁר
 לְהַחֲטִיא אוֹתוֹ בְּכָלֵל?! יִצִיר
 כַּפְּיוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא!!
 הוּא יִדַע מַה זֶה נִחָשׁ, הוּא לֹא
 מִתְפַתֵּחַ, אֲנַחְנוּ חוֹשְׁבִים שֶׁנִּחָשׁ
 זֶה יִצֵר טוֹב, [ולכּוֹן מִתְפַתֵּחַ לַפְעָמִים, ה'
 יִרְחַם], אָבֵל אָדָם הָרָאוּשׁוֹן יִדַע
 שֶׁנִּחָשׁ זֶה יִצֵר הָרַע, הוּא יִדַע אֵת
 זֶה. וְאָדָם הָרָאוּשׁוֹן חָשֵׁב, כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב אֵצֶל יוֹסֵף הַצַּדִּיק, רַשִׁי
 מִבֵּיא בְּפָרֶשֶׁת וַיֵּשֶׁב, (אֲנִי לֹא יוֹדַע אִם
 בְּשׂוֹבוֹ בָּנִים לוֹמְדִים וַיֵּשֶׁב, אוֹ שֶׁאַתֶּם נִגְדַּ וַיֵּשֶׁב –
 אַתֶּם רוֹצִים לְלַכֵּת לֹא לְשִׁבְתָּ, אָבֵל זֶה מַה שֶׁכְּתוּב
 בְּוַיֵּשֶׁב), וְהַשְּׁנָה קָרָאוּ אֵת זֶה
 בְּחִנְכָה, הַבְּדִ"ץ פָּסַק שֶׁהַשְּׁנָה
 יִקְרָאוּ וַיֵּשֶׁב. בְּגִלְל
 הַסְּמָאֲרֻטְפוֹנִים, הָאִיְפוֹנִים, וְזֶה
 הָיָה הַמְּלַחְמָה שֶׁל יוֹסֵף: נִגְדַּ
 הַסְּמָאֲרֻטְפוֹנִים, נִגְדַּ הָאִיְפוֹנִים,
 נִגְדַּ הַשְּׂאוּמִי, זֶה מַה שֶׁיוֹסֵף
 נִלְחַם.

בְּמִשְׁךְ 12 שָׁנָה הוּא הָיָה בְּבֵית
 סֵהֶר, אֲנַחְנוּ הֵינּוּ
 שְׁנַתִּים זֶה גַם... הוּא הָיָה 12
 שָׁנָה, הוּא לֹא נִשְׁבֵּר, 12 שָׁנָה!

[ולכּוֹן] הוּא זָכָה לְהַקְרֹא יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק, וְלִהְיוֹת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף,
 רַחֵל זָכְתָה שֶׁהֵבֵן שְׁלֵה מְשִׁיחַ בֶּן
 יוֹסֵף, "הֵבֵן יִקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם
 יִלְדֵ שְׁעֲשָׁעִים כִּי מִדֵי דְבָרֵי בּוֹ זָכַר
 אֲזַכְרֶנּוּ עוֹד" (דְּמִיְהוּ לֹא, יט), הָעֵקֶר זֶה
 אֶפְרַיִם, הָעֵקֶר זֶה אֶפְרַיִם –
 מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם. כִּי [לְכַאוּרָה קֶשֶׁה וְכִי]
 אָדָם שֶׁכַּח אֵת אָבָא שְׁלוֹ הוּא
 מִתְחִיל לְרַקֵּד, אָה, בְּרוּךְ ה' "כִּי
 נִשְׁנִי אֱלֹהִים אֵת כָּל עַמְלֵי וְאֵת כָּל
 בֵּית אָבִי" (בְּרֵאשִׁית מֵא, נא), בְּרוּךְ ה'
 כָּכָר [הֵת] נִתְקַמֵּי מֵאָבָא שְׁלֵי, אָבָא
 שְׁלֵי תִמִיד הָיָה מְשַׁעֵ לִי אֵת
 הָרָאוּשׁ, הוּא הָיָה רוֹצֵה שְׁאֲנֵי יָקוּם
 בִּ-5:00: אֲנִי הֵייתִי רוֹצֵה לָקוּם בִּ-
 14:00, לֹא בִ-5:00: רַק בִּ-14:00,
 אוֹהוּ הֵינָה בְרוּךְ ה' כָּכָר נְפֻטְרֵי
 מֵהָאָבָא הַזֶּה, [וּתִירֵץ מוֹרֵינוּ הֶרֶב שְׁיוֹסֵף
 הַתְּכוּוֹן לוֹמֵר בְּשֵׁם מְנַשֶּׁה, שְׁמוֹעוּם לֹא הֵייתָ לֹא
 גֵאוּוָה בּוֹכוֹת אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וְכ"ו].

כְּמוֹ שְׂאוּמֵר הַמְּדַרְשׁ שְׁיוֹסֵף כָּל
 כֶּךָ שְׂמַח לִהְיוֹת בְּשָׁבִי,
 הַתְּעַנּוּג הַכִּי גְדוֹל זֶה בְּכֹלֵא, אֵתָה
 לְבַד, וְדַמְמָה, אֵף אֶחָד לֹא דוֹחֵף
 אוֹתָךְ, אֵתָה יְכוּל לְהַכְנִס לְאוֹטוֹ
 בְּלֵי דְחִיפּוֹת, אֵתָה נוֹסַע בְּאוֹטוֹ

יוסף הצדיק ממש הרגיש תענוג בשבי, מי שיש לו שכל הוא מרגיש תענוג בשבי, הוא היה חוזר על התורה של אבא שלו, כל מה שהוא למד בשם ועבר, היה לו זכרון פנומנלי, הוא זכר כל מה שהוא למד, כמו שאומר המדרש רבה "וירא את העגלות" (בראשית מה, כז) — זה יהיה בוֹיגֵשׁ.

עבשיו היארציט של רבי נתן זה ויגש, כי באמת ויגש זה הפרשה הכי חשובה מכל הפרשות, אדם לא יודע אפלו מדוע, [שאו הגילוי של יוסף], (כי בשונו בנים לא יודעים שום דבר, ושונו בנים זה נגד הפרשיות...) ויגש זה הפרשה הכי חשובה, ועכשיו זה יצא בדיוק ביארציט של רבי נתן, זה יוצא פעם בעשרים שנה, ובפעם הבאה זה יהיה תת"א, היום תשפ"ד, עוד שבע עשרה שנה, אחרי תת"א יהיה בתת"ח, אחרי שבע שנים, אחרי זה יהיה אחרי עשרים שנה — תתכ"ח, תתל"ב, תתל"ה, ככה אפשר לחשב את זה עד סוף האלף הששי. וזה השנה הכי מיחדת, השנה שנפטר רבי נתן

של השב"ס, יש לה טנדר V.I.P., אתה מקבל אוטו מיחד, אין דחפויות לא כשאני עולה לאוטו, לא כשאני יוצא מהאוטו. יוסף — אומר המדרש — היה בכזה תענוג, אין לי פה את האחים שלי, שכל פעם חוטפים לי את המנה, את האכל שלי, אני מנסה לאכל איזה בורקס, איזה שניצל, קניידלך, קרעפלאך, עכשיו הביאו לנו קרעפלאך למלחה מלכה, זה היה מעין עולם הבא, אבל אצל יוסף חטפו לו את הקרעפלאך, יש לו עשרה אחים, אולי בנימין לא חטף. הוא אמר: פה, לא חוטפים לי את הקרעפלאך, לא חוטפים לי את הבורקס, לא חוטפים לי את השניצל. ככה אומר המדרש רבה. (מתר לקרא מדרש רבה... אפלו שאתם נגד מדרש רבה, אבל מתר לקרא... בתנכה הזה תעשו לפנים משורת הדין ותקראו) מדרש רבה על פרשת וישב, שיוסף כל כך שמח שהוא לבד בלי האחים הקנאים האלה, מכרו אותו לעבד, הוא לא צריך אותם. מכרתם אותי לעבד, אני לא צריך אתכם, אני מסתדר לבד נהדר. אז

המכירה של יוסף.

יש צעקה אחת [של יוסף], אחרי ששמו אותם לשלה ימים בבית סהר, הוא ישב הלאה בבית סהר, עכשיו נהיה כלנו עבדים, עכשיו זה לא בית סהר עכשיו זה עבדים, הם פסקו את הדין, (אני לא יודע אם אתם קוראים את הפרשה... אבל זה מה שכתוב), הם אמרו שם, הם לא ידעו שזה מנשה: תדע לך שאנחנו כלנו מוכנים להיות עבדים, אנחנו כלנו, ואם נמצא את הגביע אצל מישהו — שימות! תתלו אותו! תדקרו אותו בקרב! ככה הם פסקו.

בפרשת ויגש, זה קורה פעם בעשרים שנה, זה הפרשה הכי חשובה מכל הפרשות, (שכמעט כל שנה עשרה בטבת שאז חל יארצייט ר' נתן חל בפרשת ויחי, ובשנה שנפטר בה ר' נתן, תר"ה, חל עשרה בטבת בפרשת ויגש, כמו השנה).

אדם הוא עוד מעט מתחתן, יש לו ילד חולה, יש לו ילד ככה, פתאם אשתו חולה, הוא לא מבין מדוע, מה חטאי ומה פשעי?! אני הכי הצדיק בדור, למה הילד שלי חולה?! למה אשתי חולה?! , [כמו כן האחים בני יעקב ששמו את שמעון במאסר ורצו לקחת למאסר את בנימין, והם לא ידעו מדוע, ולא עשו תשובה על

בְּסִימָן ס"ב אֹמֵר שְׁזֶה לְכַתְחָלָה, הֲרַדְפִּי"ז אֹמֵר שְׁזֶה רַק בְּדִיעֵבֵד, וְכִכָּה אֹמֵר הַכֶּסֶף מְשָׁנָה, [ומבאר:]. כִּי הֲרַמְבַּ"ם אֹמֵר שֶׁבְּתַרְנַגְלַת מִתֵּר לְאָכַל אֶבֶר מִן הַחֵי, אִז הֲרַדְפִּי"ז אֹמֵר: זֶה רַק בְּדִיעֵבֵד. תַּרְנַגְלַת, יוֹנָה, זֶה לֹא נִקְרָא בְּשֵׁר — "אֵךְ בְּשֵׁר בְּנִפְשׁוֹ דָמוֹ לֹא תֹאכְלוּ" (בְּרֵאשִׁית ט, ד), "בְּשֵׁר" זֶה רַק נִקְרָא בְּשֵׁר בְּהֵמָה, בְּשֵׁר בְּקָר. יֵשׁ חֲנוּת עוֹפוֹת וְחֲנוּת בְּשֵׁר, הַיּוֹם עוֹפוֹת זֶה בְּסִפֵּר, אֲבָל בְּזִמְנֵי עַד שְׁנֵהֵי הַכֹּל מוֹכֵן בְּסִפֵּר, אִז יֵשׁ חֲנוּת עוֹפוֹת וְחֲנוּת בְּשֵׁר, זֶה שְׁנֵי דְבָרִים נִפְרָדִים. כְּמוֹ שְׁאוּמֵר הֲרַמְבַּ"ם בְּהַלְכוֹת מִמְרִים: שֶׁבֵּן סוֹרֵר וּמוֹרָה לֹא נִהְיָה עַל עוֹף, הוּא יְכוּל לְאָכַל עוֹף כָּל הַיּוֹם, לְגַב כֶּסֶף, לְגַב עוֹפוֹת מֵהַלּוּל...

כְּמוֹ שְׁעוֹשִׁים בְּקְבוּצִים; גוֹנְבִים עוֹפוֹת מֵהַלּוּל, עוֹשִׁים קוּמְזִיץ, עוֹשִׁים עַל הָאֵשׁ, עוֹשִׁים מְנַגֵּל, יוֹם הַעֲצָמָאוֹת זֶה יוֹם הַמְנַגֵּל, גוֹנְבִים מֵהַלּוּלִים וְעוֹשִׁים עַל הָאֵשׁ, זֶה יוֹם הַגְּנֻבוֹת, כְּמוֹ חַג הַמוֹלָד שְׁזֶה יוֹם שְׁשׁוֹתִים יֵין וְעוֹשִׁים אֶת כָּל הַעֲבֵרוֹת

יֹסֵף אָמַר: אֲנִי לֹא כְּזֶה אֲכַזְרִי כְּמוֹ הַיְהוּדִים... הַיְהוּדִים יִדְוֵעַ זֶה שִׂיא הָאֲכַזְרִיוֹת... אֲנִי אָדָם יִפְהַ נֶפֶשׁ, אֲנִי מִמְרָצ, אֲנִי מִשְׁלוֹם עֲכָשְׁיוֹ, אֲנִי אִישׁ שְׁלוֹם, אֲנִי פְעִיל שְׁלוֹם, לִי מִסְפִּיק לְקַחַת אֶת הַגְּנֵב לְעֵבֵד, וְאִתָּם — עַלֹ לְשְׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם" (בְּרֵאשִׁית מֵד, יז), אֲנִי לֹא מִתְעַסֵּק עִם כְּאֵלָה אֲנָשִׁים כְּמוֹכֶם, כְּאֵלָה פּוֹשְׁעִים, תִּלְכוּ לְשְׁלוֹם, לֹא צְרִיךְ אִתְּכֶם כְּאֵן, לִי מִסְפִּיק עֵבֵד אֶחָד.

יְהוּדָה אֹמֵר לוֹ: אֲנִי לֹא מִבִּין, אֲנַחְנוּ אִמְרָנוּ (שָׁם, טז): "וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מֵה נֹאמֵר לְאֲדוֹנֵי מֵה נִדְבֵר וּמֵה נִצְטַדֵּק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת עוֹן עֲבָדֶיךָ" — אֲנַחְנוּ יֵשׁ לָנוּ עוֹן מִלְפָּנֵי 22 שָׁנָה, אֲנַחְנוּ הַיֵּינוּ בְּטוֹחִים שְׁיִוִּסֵּף יֵשׁ לוֹ דִּין רוֹדֵף, [שְׁהָרִי אָמַר שְׁאוּכְלִים] אֶבֶר מִן הַחֵי [שְׁעֲלוּ] אִפְלוּ עַל כָּל שֶׁהוּא חַיֵּב מִיָּתָה, בֵּן נַח חַיֵּב מִיָּתָה. אִז עֲכָשְׁיוֹ לְמָה הוּא בָּא לְדוֹתָן? לְחַיֵּב אוֹתָנוּ מִיָּתָה.

כִּי הָאֲחִים אֲכָלוּ אֶבֶר מִן הַחֵי, וַיֵּשׁ בְּזֶה אֲלֵפֵי שְׁטוֹת מֵה זֶה אֶבֶר מִן הַחֵי, הַכְּרַתִּי וְהַפְּלַתִּי

שְׁבַעְעוֹלָם, אַז כֶּכָּה גַם יוֹם
הַעֲצָמָאוֹת זֶה נִהְיָה כְּמוֹ חַג
הַמוֹלָד — אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל
הַעֲבֹרוֹת, גּוֹנְבִים עוֹפוֹת מֵהַלוֹל,
עוֹשִׂים עַל הָאֵשׁ, עוֹשִׂים מִנְּגָל.

בְּחֹר יִשְׁיבָה לֹא עוֹשֶׂה עַל הָאֵשׁ,
בְּחֹר מְשׁוּבוֹ בְּנִים לֹא
עוֹשֶׂה עַל הָאֵשׁ, אֶפְלוֹ שְׁזָה

עַל כָּל פְּנִים, מִסְבִּיר הָאוֹר הַחַיִּים
הַקְּדוֹשׁ: שְׁלֹא סֵתָם מְכָרוֹ
אוֹתוֹ, יֵשׁ לוֹ דִּין רוֹדֵף¹, נִכּוֹן הוּא
אֶח שְׁלָנוּ, אֲבָל גַּם יִשְׁמַעְאֵל יִרְה

מוראי מקומות והערות

שאמר עליהם שהיו אוכלים אבר מן החי, והוא הנרמז בצאן, וגם אומרו שהיו מזוללים בבני השפחות הוא הנרמז באומרו נשי אביו, כי לא מחשבותיו מחשבותם, ומזה יצא להם לזלול בהם:

ואולי כי גם מטעם זה יצא חשד עריות כשהיו נחשבים בעיניהם כשפחות ולא במדרגת נשים, וחשב יוסף כי כוונתם של האחים כדעת הרמב"ם (הל' גירושין פ"י ה"ט) בדין הבא על שפחתו סתם שהולד עבד, עד שיפירש בפירוש שבא עליה לשם אישות, ומעתה כשאחיו מזוללים בבני השפחות גילו דעתם כי מן הסתם הולד עבד, והשפחות אין להם משפט אשת אב אלא כמפוחת אביו ואנוסתו שהיו מותרות להם להזקק להם, וחשדם שישכבו האנשים עמהם ואין רע לסברתם, ולסברת יוסף איפסיקא הלכה כדעת הר"ף (יבמות פ"ב ה) שהבועל סתם עשאה בת חורין והולד כשר, ודין נשי אביו להם, ועל פרט זה גם כן נתכוין באומרו דבתם רעה, ונענש יוסף על הדבר איך יחשוב בצדיקים שיטעו בדבר, שהלא גם לדעת הרמב"ם יודה באדם צדיק כיעקב כי מן הסתם לשם אישות בעל ועוד שבפירוש אתמר כשנתנום רחל ולאח כדי שיהיו בחזקת משוחררים נתנום, ומן הסתם ידעו השבטים בדבר:

¹ אור החיים בראשית לו, ב

היה רועה וגו' - קשה היה לו לומר היה רועה הצאן את אחיו, כי לא לאחיו היה רועה עוד צריך לדעת הכוונה באומרו והוא נער וגו' ורבותנו ז"ל אמרו (ב"ר פד ז) היה עושה מעשה נערות, ולדבריהם למה את בני בלהה, ופירש רש"י והיה רגיל את בני בלהה, והוא פירוש רחוק עוד צריך לדעת אומרו נשי אביו, מי לא ידע כי הם נשי אביו עוד צריך לדעת אומרו ויבא את דבתם וגו', מה היא דבתם רעה, ועל מי סמך עליו הכתוב להבין את הדברים, ולא בא הכתוב לסתום אלא לפרש:

אכן כוונת הכתוב היא על זה הדרך היה רועה את אחיו בענין הצאן פירוש בדרך אכילת צאן - ואומרו והוא נער פירוש מומן היותו נער, והוא מתגורר ומתחבר עם בני בלהה ואומרו נשי אביו פירוש לחושבם בגדר נשי אביו ואין הפרש ממנו אליהם, וזכה לא קשה שקורא אותו נער והוא בן י"ז שנה כי חוזר אל זמן הקודם, וממוצא דבר אתה למד מאומרו רועה את אחיו בדין הצאן, הא למדת שנחשדו אצלו בפרט זה, ומאומרו את בני בלהה וגו' נשי אביו, הא למדת כי הוא היה חושב כן ולא זולתו:

ומעתה כשאמר הכתוב ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם, הוא על פרטים הנרמזים בסמוך, והוא שאמרו ז"ל ברוח קדשם (שם)

ההלכה אומרת: שאם שוחטים פרה, אם שוחטים כבשה, אם שוחטים עז, ומוצאים בתוף הבטן חמשיה, תאומים, שביעיה, מה שמוצאים בבטן — מתר לאכל, לא צריך שחיטה, אפשר לחנק אותו, מפת חשמל, אפשר לתת לו מפה בראש, לחתך אותו עם סכין פגומה, לא צריך סכין כשרה דוקא, לא צריך סכין כשר — 12 בדיקות. "זה" (שמואל א' יד, לד) — כתוב ששואל אמר "בזה תשחטו", "זה" זה 12. לא צריכים 12 בדיקות, כמו הצדוקים — שהם שוחטים אבל

חצים על יצחק, אז עכשיו [ויסוף] הוא הישמעאל שלנו, הוא אומר [ליעקב על האחים] שאוכלים אבר מן החי. הם לא גלו לו שזה בן פקועה, או שגלו אבל הוא אמר "זה אסור, זה אסור".

בי לעז יש גדי, ולכבשה יש טלה, ולפרה יש עגל או עגלה. אבל השור לא יכול, השור אפלו ינסה להוליד עגל — זה לא ילך לו, והכבש ינסה להוליד טלה — לא ילך לו, והאיל זה הזכר השעיר ינסה להוליד גדי — לא ילך לו, אבל העז יכולה בן, והכבשה יכולה בן, והפרה יכולה בן. אז

הם לא מאמינים ב־12 בדיקות, אז אם זה בן פקועה אז אפֿשר לעשות כמו הצדוקים, אפֿשר לשחט אותו עם סכין פגומה, או לחנק אותו, או לתת לו מכה בראש. הם לא גלו ליוסף, רצו להחשיד אותו.

עבֿשיו יוסף בא לדותן, שאל את המלאך: "איפה אחי רועים"? הוא אמר לו: דתן, הם רוצים להמית אותך — הוא (- המלאך) רמז לו, הוא לא רצה להגיד לו: רוצים להרג אותך. "ויִתְנַכְּלוּ אֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ" (בראשית לו, יח), פֿסקו לו דין מות, זה לא... (כולם, אלא) זה שמעון ולוי.

"שמעון ולוי אחים כלי חמס" (בראשית מט, ה) — הם היו חברים בחמאס, [ונעקב אומר להם לפני מותו] אתם חמאסניקים. איזה קללות... איזה דבורים... שחררו לך את הבת שלך [דינה משכם בן חמור], תגיד "תודה", תרקד, הבת שלך היתה מהחטופות בעזה, היא היתה שם באיזה בנקר, באיזה מנהרה, נכנסו למנהרה והוציאו את הבת, אז תרקד, תשיר, תעלה

אותם על נס, תתן להם ירֿשה כפולה, "שכם אחד על אחיך" (בראשית מו, כב), איזה קללות אתה מקלל... שחררו את הבת שלך, תרקד, תשיר, תעלה אותם על נס. לא, "שמעון ולוי אחים כלי חמס" — אתם חמאסניקים, אתם כמו החמאס, "מכרתיהם, בסדם אל תבא נפשי בקהלם אל תחד כבדי, ארור אפם פי עז" — הוא מקלל אותם קללות כאלה...

שאלתי את יעקב: מה הקללות האלה?! שחררו לך את הבת, תשמח! תרקד! לא, "ארור אפם פי עז ועברתם כי קשתה אחקלם ביעקב" — אין להם נחלה בארץ. שמעון אין לו נחלה, הוא מקבל את דימונה, את באר שבע, עדעדה, צקלג, זה הכל במדבר, זה לא בארץ, [נראה שכאן אמר: זה לא ארץ חמדה טובה], זה במדבריות, שם יש לו את הנחלה. ולוי — כלום! "אחקלם ביעקב", לוי יצא לגמרי מקפח מהספור, שום נחלה, הוא צריך ללכת לעמד בגרן ולקבל מעשר, תרומה. ואין לו לא נחלה, והוא

חִיבִים מִיָּתָה, תִּשְׁחַרְרוּ אוֹתָהּ, אַתֶּם רְאִיתֶם מָה שֶׁקָּרָה, זֶה גְלוֹי לְעֵינַי הַשָּׁמַשׁ. עֲכָשׂוּ הַחֲמָאס חֲטָפוּ 230 אָנָשִׁים, נִשְׁאַרוּ 138, צְרִיכִים לְשַׁחֵרֵר אוֹתָם הַיּוֹם, אִי אֶפְשָׁר כָּכָה, כָּלֶם חִיבִים לִיסַע לְעֵזְזָה הַיּוֹם, לֹא מַעֲנִין אוֹתִי, לְשַׁחֵרֵר אֶת הַחֲטוּפִים, זֶה דְּבָר רֵאשׁוֹן. אֶת זֶה לְמַדְנּוּ בְּפִרְשֵׁת וַיֵּשֶׁב בְּפִרְשֵׁת וַיִּשְׁלַח, בְּפִרְשָׁה הַקּוֹדֶמֶת, אֶת זֶה קָרָאנוּ; שְׂדָבָר רֵאשׁוֹן לְשַׁחֵרֵר אֶת דִּינָה, לְשַׁחֵרֵר אֶת הַחֲטוּפִים. יוֹסֵף גַּם הָיָה חָטוּף, גַּם יוֹסֵף הָיָה חָטוּף.

גַּם אֲדֹלָה [בת הבעל שם טוב, אם אמו של רבינו הקדוש] הִיָּתְהָ חֲטוּפָה, אָנִי לֹא יוֹדַע אָנִי לֹא יוֹדַע מִי חָטָף אוֹתָהּ, אָבֵל כָּכָה מְסֻפְּרִים בְּשִׁבְעֵי שָׁל פֶּסַח, אָנִי לֹא יוֹדַע מִי מְסַפֵּר אֶת הַסְּפּוֹר הַזֶּה, חֲטָפוּ אֶת אֲדֹלָה הַמְּסַכְּנָה, אָמְרוּ "זֶה דְּלִיקָטָס" — רָצוּ לְטַעַם מִהַבְּשָׂר שְׁלָהּ, רָצוּ לְעֵשׂוֹת מִזֶּה קָרַעפֶּלֶאך, אָנִי יוֹדַע... אוֹלֵי רָצוּ

מִקְבֵּל כְּמָה עָרִי מִקְלָט, זֶה כָּל הַעָרִי הַנִּחְלָה שֶׁל הַלְוִיִּם. הַכֹּל, כִּי הֵם הִלְכוּ וְשִׁחְטוּ עִיר שְׁלָמָה.

אָבֵל שׂוֹאֵל הַרְמַב"ן: [וכי] צְרִיכִים לְחַכּוֹת שְׁשֻׁמְעוֹן וְלוֹי יִשְׁחַרְרוּ אֶת דִּינָה, אֲדַרְבָּה — שִׁיעֵקֵב יִשְׁחַרֵּר אֶת דִּינָה. אָבֵל יַעֲקֹב יָדַע שִׁיְהִיָּה פֶה מִלְחָמָה עִם כָּל הָעִיר, [והיה לו שאלה אם מותר להרוג עיר שלמה בשביל להצילה, ורצה להתייעץ עם יצחק, ולכן לא פעל מיד (הרב בשיעורים)]. כָּל הָעִיר הִגְנָה עַל שְׂכָם בֶּן חָמוֹר — חָמוֹר בֶּן חָמוֹר, אָבָא שְׁלוֹ חָמוֹר וְהוּא חָמוֹר, חָמוֹר בֶּן חָמוֹר.^{1]}

אִז שׂוֹאֵל הַרְמַב"ן: מָה, כָּל הָעִיר חִיָּבֶת מִיָּתָה? נְכוּן, הֵם [= אָנָשִׁי שְׂכָם] לֹא מִיָּחוּ, נְכוּן הֵם [= אָנָשִׁי שְׂכָם] הָיוּ צְרִיכִים הֵם לְשַׁחֵרֵר אֶת דִּינָה, מָה לְחַכּוֹת שְׁשֻׁמְעוֹן וְלוֹי יִשְׁחַרְרוּ — אַתֶּם תִּשְׁחַרְרוּ. אָבֵל הַרְמַב"ן אוֹמֵר: מִי אוֹמֵר שְׂאָם הֵם לֹא מְשַׁחֲרִים... הַרְמַב"ם אוֹמֵר בְּפִרְק ט' הִלְכָה י"ד: אִם אַתֶּם לֹא מְשַׁחֲרִים אֶת דִּינָה — אִז אַתֶּם

מראי מקומות והערות

חָמוֹר עַל חָמוֹר. שְׂכָם בֶּן חָמוֹר.

² (אתה רואה ערבי רוכב על חמור — זה חמור רוכב על חמור, בגלגול הבא זה מתהפך; החמור נהיה ערבי והערבי נהיה חמור, אתה רואה

לעשות מזה בורקס, אני לא יודע מה בדיוק. אז על כל פנים חטפו את אדל'ה, רצו לטעם מהבשר שלה, שמעו שיש לה בשר מאד מתוק, קוראים לזה "דליקטס", כל אחד יכול לטעם — יכול לראות — יכול לנסות... אבל זה היה בטורקיה, אז פנינו לארדואן, ארדואן זה המלך שם, שישחרר אותה, זה האדמה שלך, זה בטורקיה, חטפו פה אחת אדל'ה. הוא אמר: הוא לא מתערב, הוא ככה, [אילו שחטפו אותה] זה אנשים חפים מפשע, לא מערבים. כל מיני הגדרות. אני לא מבין את ההגדרות שלו. על כל פנים, הוא לא רצה לשחרר את אדל'ה — אז הוא גם חיב מיתה. עכשיו מה עושים עם אדל'ה, עם החטופות, חטפו את אדל'ה.

את הרב'ה גם חטפו, את אדל'ה חטפו בטורקיה, את הרב'ה חטפו בעכו, כלם היו פעם החטופים. בסוף מתברר שגם את הבעל שם טוב חטפו, זה כבר לא העליתי על דעתי; מה? ! גם את

הבעל שם טוב לחטף? ! מה הבעל שם טוב עשה לך? ! מה לך ולבעל שם טוב? ! למה אתה חוטף את הבעל שם טוב? ! לא, שמענו שיש לו בשר טעים, אם הוא יכול להוליד כזו בת עם כזה בשר טעים אז פנראה גם הבשר שלו טעים. אז למה חטפתם את ר' הערש? ר' הערש זה לא אבא של אדל'ה. אתם אומרים שאבא של אדל'ה יש לו בשר כמו הבת שלו, תעשה D.N.A., תראה, ר' הערש לא שייך לאדל'ה, למה חטפתם את ר' הערש? ! קשיא שאין על זה תרוץ! מה יש לך מר' הערש? ! מי אמר שהבשר שלו טעים? ! את כל זה מספרים בשביעי של פסח, אני לא יודע אם אתם מקשיבים לספור... אם זה מענין אתכם... אבל זה הספור, ספור על חטופים, על חטופות. חטפו את דינה, חטפו את אדל'ה. ובמקום להציל את אדל'ה אז מה שאתם עושים זה אתם הולכים לישן... תסעו, תסעו להציל אותה, חטפו אותה. אז ר' הערש שואל את הבעל שם

תגיד משהו? תגיד לקוטי תפלות, תגיד קפיטל תהלים, תגיד תקון הכללי, תגיד משהו, תצעק. הוא אומר: גם לי עפּו כּל המחין. ר' הערש, גם ממנו רוצים לעשות מנגל, אני לא מבין למה, מה הוא עשה להם?? אני לא יודע, למה מר' הערש לעשות מנגל?! מה ר' הערש עשה להם?? למה?! אדרבה, תענו לי את התשובה, מה ר' הערש עשה להם?? למה לעשות ממנו מנגל?!

הבעל שם טוב אומר לר' הערש: נו, תתחיל לצעק, תצעק,

טוב: ואס שויגסטע? למה אתה שותק? ואס שויגסטע? הוא אומר: אני קשור לעץ, הנה המדורה, עוד רגע עושים ממני מנגל. אולי זה היה יום העצמאות, רצו לעשות מנגל, יכול להיות, אולי חג המולד — גם עושים מנגל, היה חג פּנראַה באותו יום, אז רצו לעשות מהבעל שם טוב מנגל. הבעל שם טוב אומר: איך אני יכול עכשיו לצעק לה, אני עוד דקה אני כּבּר נהיה מנגל, יעשו ממני סעודה, כּל המחין עפּו לי. אז הבעל שם טוב אומר לר' צבי: אולי אתה

טוֹטוֹטוֹטוֹ טוֹ בְּתְרוּעָה — "וּכְבוֹם
שְׁמַחְתְּכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי
חֲדָשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת"
(בַּמִּדְבָּר י', י), אִזְ צְרִיכִים לְהַרְיעַ,
לְהַרְיעַ זֶה תְרוּעָה, זֶה הֵי, תְרוּעָה
זֶה לְשֹׁבֵר — לְשֹׁבֵר אֶת כָּל
הַקְּלָפוֹת.

הַסְּמֵאֲרֵטְפוֹנִים, וְהַאִיפּוֹנִים,
וְהַשְּׂאוּמִים
, זֶה הֵבִיא אֶת כָּל הַמְּלַחְמָה, אֶת
כָּל הָאָסוֹן עֲכָשָׁיו, שֵׁשׁ 1,500
הַרוּגִים, וְכָל יוֹם נֶהְרָגִים עוֹד
עֲשָׂרָה. הַמְּלַחְמָה הֵיְתָה צְרִיכָה
כְּבָר לְהַגְמֵר מִמְזִמָּן, זֶה לֹא נִגְמַר
כִּי הַשְּׂאוּמִי — הַיּוֹם כָּל אֶחָד
מִחֲזִיק שְׂאוּמִי, וּכְבָר בְּכָל הָאָרֶץ
חָתְמוּ שְׂאֵסוֹר לְהַחֲזִיק אֶת זֶה,
רוֹאִים שֶׁם מִמֶּשׁ אֲנָשִׁים עֲרָמִים,
מִמֶּשׁ זֶה הַתּוֹעֵבוֹת הֵכִי גְדוּלוֹת,
כְּמוֹ תְרֻבוֹת יוֹן שְׂאֲנָשִׁים עֲרָמִים
מְשַׁחֲקִים כְּדוֹרְגָל, מִתְגוֹשְׁשִׁים,
וְכֻלָּם צוֹפִים. זֶה כָּל הַמְּטָרָה
שְׁלֵהֶם, לְהַחֲטִיא אֶת הָאָדָם,
לְשׂוֹרֵף לוֹ אֶת הַמַּחַ, שְׁלֹא יֵצֵא
מִהַגִּיהֵנָם לְעוֹלָם, לְהַפִּיךְ אֶת כָּל
כְּדוֹר הָאָרֶץ לְבִצָּה, לְזִמָּה. שְׁזֶה
הֵי הַמְּטָרָה שֶׁל הַיּוֹנִים, הֵם

תְהִיָּה בְרֵסֶלְב, תְלַךְ לְשָׂדֶה,
תְצַעֵק. טוֹב, הוּא אוֹמֵר: מַה אֶתָּה
זוֹכֵר? — אֶלֶף בֵּי"ת. נִפְלָא!
תְגִיד אֶלֶף!

בְּשֶׁהַתִּינוּק אוֹמֵר אֶלֶף זְזִים
שְׁמַיִם עֲלִיוֹנִים
וְשְׁמַיִם תַּחְתּוֹנִים, יוֹ"ד עֲלִיוֹנָה זֶה
מִיָּם עֲלִיוֹנִים יוֹ"ד תַּחְתּוֹנָה זֶה
שְׁמַיִם תַּחְתּוֹנִים הַיּוֹ"ו בְּאִמְצַע זֶה
כְּסֵא הַכְּבוֹד, כָּל הַרְקִיעִים
מְזֻדְעָזְעִים בְּשֶׁהַתִּינוּק צוֹעֵק
אֶלֶף, כָּל הַרְקִיעִים, כָּל הַשְּׁמַיִם.
תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן מִמְּתִיקִים
אֶת כָּל הַגְּזוּרוֹת.

תַּתְחִיל לְצַעֵק אֶלֶף, תַּתְחִיל, נוֹ,
תַּתְחִיל כְּבָר. טוֹב, הוּא
צוֹעֵק "אֶלֶף", הֵלָאָה — "בֵּי"ת,
גִּימ'ל". הֵלָאָה, תְצַעֵק, אֵל
תְעַצֵר. "דָּל"ת". כְּמוֹ תְרוּעָה —
טוֹטוֹטוֹטוֹ — אָסוֹר לְעַצֵר. הַזֶּהָר
אוֹמֵר: שְׁתְרוּעָה מִמְּתִיק אֶת כָּל
הַדִּינִים, כִּי הַצְּרוֹת בָּאוֹת אַחַת
אַחֲרֵי הַשְּׁנִיָּה, עַל יְדֵי הַתְרוּעָה
מִמְּתִיקִים אֶת כָּל הַדִּינִים בְּעוֹלָם,
עוֹשִׂים טוֹטוֹטוֹטוֹ וְכֻכָּה
מִמְּתִיקִים אֶת כָּל הַדִּינִים. שְׁבָרִים
עוֹשִׂים אֶתְנַחְתָּא (בֵּין קוֹל לְקוֹל), אֲבָל

איך לזה שום ערך, גוי שלמד תורה — תיב מיתה! הוא לומד תורה עם סמארטפון בכיס, או איפון בכיס, או שאומי בכיס — אז הוא תיב מיתה! הוא תיב מיתה באותו רגע! הוא תיב מיתה! פתאם היילד חולה, פתאם אשתו חולה, הוא לא מבין מדוע, אבא שלו חולה, הוא לא מבין מדוע. פי אם הבן הולך עם איפון, אז האבא נהיה חולה. פי כל אבא מרגיש מה שקורה עם הבן שלו.

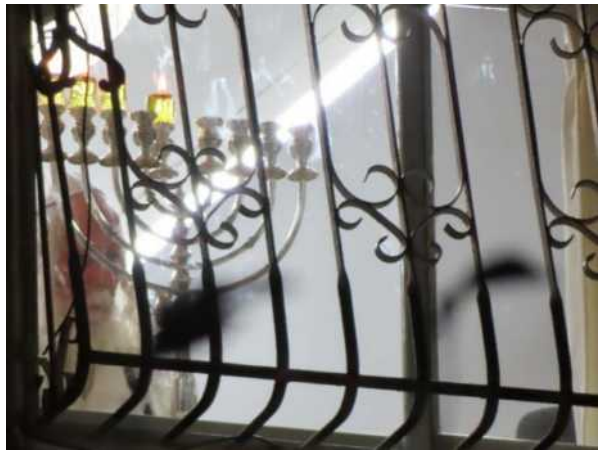
האבא צריך להכניס בזה קדשה בבית, שהבן לא ירצה לגעת בסמארטפון, לא ירצה לגעת באיפון, ולא בשאומי, שהילד יפחד לגעת בזה, שהילד ירגיש שזה ממש טמאה, צואה.

כמו שהוא לא נוגע בצואה, הוא לא מורח את הצואה, הוא לא נכנס לשרותים למרח את הצואה על הגוף שלו, אז זה למרח בצואה, אם אדם מחזיק שאומי, מחזיק סמארטפון, איפון, הוא מורח את עצמו בצואה! הוא כלו צואה! הוא לא יכול ללמד, הוא

כאלו עם 'תרבות', זה שום תרבות, פשוט להיות נחשים.

אדם נהפך לנחש, לאט לאט הוא נהפך. אם הוא מחזיק סמארטפון, מחזיק שאומי, מחזיק איפון — הוא נהפך לנחש! פי הוא חצי נחש חצי אדם, הגוף של האדם זה נחש, "כתנות עור" (בראשית ג, כא) זה נחש, כל ה"כתנות עור" זה נחש, ה' הלביש אותו ב"כתנות עור" זה הלבוש של הנחש, הנחש פשט את עורו, צעק מסוף העולם ועד סופו, ואז ה' הלביש את האדם בגוף של נחש, וכל אחד נולד עם גוף של נחש, "פי יצר לב האדם רע מנעריו" — אדם מחפש עריות, מחפש זמה, מחפש איפונים, סמארטפונים.

עכשיו שאומי זה פטנט חדש, זה המצאה חדשה, זה כאלו טלפון כשר, ויש שם את כל התועבות, עוד יותר מהסמארטפונים, יותר מהאיפונים, התועבות הכי גדולות, שאדם לא יצא מהגיהנום לעולם. אפלו אדם שהוא לומד,

הקצין. איך
מתר להרג
קצין, עם
שלשה
פלאפלים
מימין שלשה
פלאפלים
משמאל? איך
הורגים קצין,
אישיות פזאת

חשובה?! איך עושים כזה
דבר?! אי אפשר לעשות כזה
דבר, וחויז מזה זה מסכן את כל
עם ישראל. כי איך שאנטיוכוס
שמע את זה, הוא אמר "להשמיד
את כל עם ישראל", אז אתה
מסכן את כל עם ישראל.

לבן חנכה זה מהדרין מן
המהדרין, זה המצוה
שממהדרין מן המהדרין, כי כל
החנכה זה לכאורה נגד ההלכה,
כי על פי ההלכה אסור לספן
צבור. אפלו מרדכי, אומר
הרדב"ז ברפ"א חלק א': שזה
היה נגד ההלכה³. [אמנם כן שעל עבודה

לא יכול להתפלל, הוא לא יכול
כלום, אין לו חיות מכלום.

אז לכן התכנסנו כאן בחנכה, כל
חנכה זה לנצח את תרבות יון,
זה כל החנכה, זה כל המלחמה
של יהודה — לנצח את התרבות
של יון, את האצטדיון שהיה
בירושלים, שזה היה אצטדיון
אולימפי, פה היה את כל
התחרויות הבין-לאומיות, פה זה
היה, כל תחרות עשו את זה
בירושלים, פה הגיעו הרומאים
והיוונים, כלם, לשחק בירושלים.

יהודה — זה מה שהתסיס את
יהודה, זה מה שהתסיס.
מתתיהו הוא הלקך ורג את

מראי מקומות והערות

שאלת אודיעך דעתי מה ראה מרדכי להכניס

³ שו"ת רדב"ז ח"א סימן רפ"ד

כִּי הֵמֶן הוּא עָשָׂה וְשִׁמְחַתָּ
בַּחֲגֻדָּ, הוּא לִקַּח שְׁמִפְנֵיָהּ
וּוִיִּסְקִי, הוּא גַם חִלַּק לְכֻלָּם —
שְׁמִפְנֵיּוֹת, זֶה עָלָה לוֹ זֶה עָלָה לוֹ
עָשָׂר מְלִיּוֹן דּוֹלָר, מְלִיּוֹן חִילִים
לְכָל חֵיל הוּא קָנָה בְּעָשָׂר דּוֹלָר
עָשָׂר בְּקַבּוּקֵי שְׁמִפְנֵיָהּ, אָדָם
שׁוֹתָה שְׁמִפְנֵיָהּ... [ולכן מכר עצמו לעבד
למרדכי].

[בְּזִמָּן] אָמַת בַּעַת מִתְקַפֶּת הַחֲמָאֵס בְּשִׁמְחַתָּ
תּוֹרָה] כָּל הַקְּצִינִים יִשְׁנׁוּ, בֶּ-
5:00 בְּבִקְר מְעִירִים אוֹתָם,
[ואומרים להם:] הֵם כְּבָר פּוֹרְצִים אֶת
הַגֶּדֶר. שׁוֹם קְצִינָן לֹא יִכַּל
לְהַתְעוֹרֵר. הֵמוֹן קְצִינִים מְסַפְּרִים
"לֹא יִכְלְנוּ לְהַתְעוֹרֵר פְּשׁוּט,
שְׁתִּינּוּ כָּל הַלְּיָלָה שְׁמִפְנֵיָהּ —
וְשִׁמְחַתָּ בַּחֲגֻדָּ, רַק בֶּ-5:00 הִלְכְנוּ
לִישָׁן" ... בֶּ-6:30 כְּבָר מְצַלְצְלִים

זֶה יִהְיֶה וְאֵל יַעֲבֹר, אֲבָל] אֶתְהָ יְכוּל לְעַמֵּד
בְּצַד, לֹא הוֹצִיאוּ אֲנָשִׁים מִהַבְּתִים
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְהֵמֶן, מִי שֶׁרָצָה —
נִכְנַס הַבֵּיתָה וְסָגַר אֶת הַדְּלֵת
וְשָׁלוּם עַל יִשְׂרָאֵל, מִי שֶׁהָיָה
בְּרַחוּב — הָיָה צָרִיךְ לְהַשְׁתַּחֲוֹת,
וְלֹא רַק שֶׁהוּא לֹא הִשְׁתַּחֲוָה, הוּא
הָרִים אֶת הַרְגָּל וְהִרְאָה לוֹ אֶת
הַשְּׁטֵר. כִּי פַעַם לֹא הָיָה יַעֲטִים,
וְלֹא הָיָה קָלֶף, וְלֹא הָיָה נִיר, אִז
כָּתְבוּ עַל הַסְּלִיָּהּ — "שְׁלַף אִישׁ
נַעֲלוֹ" (רוּת ד, ז) — שָׁם כָּתְבוּ אֶת
הַשְּׁטֵר, שָׁם הָיָה הַשְּׁטֵר שֶׁהוּא
עֶבֶד שֶׁל מְרַדְכִי, כָּל זֶה מְבִיא
רִשׁ"י בְּמַגְלַת אֶסְתֵּר, וּבְדָף טו
בְּמַגְלָה, הוּא נִהְיָה עֶבֶד. זֶה מֵה
שֶׁהֲרַבְּהָ מְסַפֵּר אֶת הַסְּפּוֹר (מַעֲשֵׂה
מִבְּן מֶלֶךְ וּבֵן שַׁפְחָה שֶׁהַתְּחַלְפוּ) שֶׁהוּא מְכַר
אֶת עַצְמוֹ בְּשָׁבִיל כֶּפֶר לְחָם.

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

דְּבַתְחִלָּה לֹא הִרְגִישׁ וְלֹא יָדַע דְּבַר אֲבֵל עַל עַצְמוֹ
לֹא הָיָה חוֹשֵׁשׁ שֶׁרָצָה לְמַסּוֹר נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת
ה' כְּמַעֲשֵׂה חֲנִיָּה מִיִּשְׂרָאֵל וְעוֹרִיָּה כִּיּוֹן שְׂרָאוֹ
שֶׁהָיוּ כָּל הָעוֹלָם מִשְׁתַּחֲוִים לְצִלְמֵ עֵמֶדוֹ וּמַסּוֹרוֹ
נַפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם וְכֵן עָשָׂה מְרַדְכִי וּמֵהֶם
לְמַד. א'נ צִפָּה מְרַדְכִי בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁעֲתִידִין
יִשְׂרָאֵל לְעֵלוֹת לְגְדוּלָה ע"י הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה וְלֹא
רָצָה לְדַחֲוֵתָהּ. וּא"ת א"כ לְמָה הָיָה מְצַטְעֵר כָּל
כֵּךְ אָמַר שְׂמָא גְרַם הַחֲטָא כְּמַעֲשֵׂה דִיעֻקְבָּ אֲבִינוּ
ע"ה שְׂאֵמֶר הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אַחֵי מִיַּד עֵשׂוֹ וְגוֹמֵר.
וּבְלִשׁוֹן הַזֶּה נִרְאָה מְרַדְרִשֵׁי רְבוּתֵינוּ ז"ל.

עַצְמוֹ וְאֵת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּסַכְנָה עַצוּמָה וְלִמָּה לֹא
נִדְחָה מִפְּנֵי הַשְּׂעָה וְהִלָּךְ לוֹ לְמַקוֹם אַחֵר כִּיּוֹן
שֶׂרָאָה הַשְּׂעָה עוֹמֶדֶת לְחַמּוֹן.
תְּשׁוּבָה ו' עוֹרָא כְּתָב שֶׁהִיא מִמְשַׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ
וְאִם הָיָה הוֹלֵךְ הָיָה מִתְחַיֵּיב בְּנַפְשׁוֹ כְּאִשְׁרֵי כְּתוּב
בְּפִירוּשׁוֹ וְאִינוּ מִתְיַשֵּׁב כִּי הָיָה יְכוּל לִישׁוֹל
רְשׁוֹת מִהַמֶּלֶךְ לְלַכַּת לְאִיזָה מְקוֹם וְהַנְכוּן אֲצִלֵי
כִּי מְרַדְכִי לֹא אָסִיק אֲדַעִיתָה שִׁישְׁלַח יָדוֹ בְּכָל
יִשְׂרָאֵל וְגַם שֶׁהַמֶּלֶךְ יִמְסוֹר אוֹתָם לְהַרוֹג
וְלְהַשְׁמִיד עַל לֹא דְבַר וְכֵן נִרְאָה מִהַכְּתוּב דְּכַתִּיב
וּמְרַדְכִי יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה מִשְׁמַע

לָהֶם "הִנֵּה, פָּרְצוּ אֶת הַגֶּדֶר
 3,000 מִחֲבָלִים", כִּלְמֵם חָשְׁבוּ
 'אוּלַי עֲשׂוּר מִחֲבָלִים, הִכִּי הִרְבֵּה
 עֲשָׂרִים מִחֲבָלִים, טוֹב נִגִיד אֶפְלוֹ
 שְׁבָעִים מִחֲבָלִים. שְׁבָעִים
 מִחֲבָלִים, שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים, שְׁלֹשָׁה
 חִילִים, כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ אֶקְדָּח, כָּל
 אֶקְדָּח עֲשָׂרִים כְּדוּרִים, עֲשָׂרִים
 כְּדוּרִים כְּפּוֹל שְׁלֹשׁ זֶה שְׁשִׁים,
 עֲשׂוּר כְּכֹר יִכְרְחוּ, אִזּוּ מִקְסִימוֹם
 מִקְסִימוֹם אוּלַי יִפְרְצוּ אֶת הַגֶּדֶר
 וְיַעֲבְרוּ שְׁבָעִים מִחֲבָלִים הִכִּי
 הִרְבֵּה, שְׁלֹשָׁה (קְצִינִים) [חִילִים] עִם
 שְׁלֹשָׁה אֶקְדָּחִים מְבָרִיחִים אוֹתָם,
 מִפִּילִים אוֹתָם חֲלָלִים חֲלָלִים —
 ה' יִלְחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תִּחְרְשׁוּן'
 (בְּהַמְשֹׁךְ יִבָּר אֶת הַתְּנַאי לְהַבְטַחַת הַפְּסוּקָה).

אִם אֶחָד לֹא חָשַׁב שְׁזֶה שְׁלֹשֶׁת
 אֲלָפִים, וְאוּלַי אֶפְלוֹ אַרְבַּע
 אוּלַי אֶפְלוֹ חָמֵשׁ, אִי אֶפְשָׁר
 לְדַעַת, כָּל הַקְּבוּצִים הֵיוּ מְלֵאִים
 [בְּמַתְּכָלִים], לְקַח שְׁלֹשָׁה יָמִים לְכַבֵּשׁ
 אוֹתָם מִחֲדָשׁ, וְנִפְלוּ 400 חִילִים
 רַק בְּשָׁבִיל לְכַבֵּשׁ אֶת הַקְּבוּצִים,
 בְּמִקּוֹם לְהַעֲמִיד אֶחָד עִם אֶקְדָּח
 אִזּוּ 400 חִילִים הִלְכוּ.

הַבֵּל זֶה רַק בְּגִלְלַת הַשְּׂאוּמִי! זֶה

דָּבָר לְמַעַלָּה מִהַטָּבַע, זֶה
 נִגְדַּד הַשְּׂכָל, שְׂאִין חִילִים וְאִין
 צָבָא, וְלוֹקְחִים לְכִלְמֵם אֶת הַנֶּשֶׁק,
 כְּמוֹ שְׂכֵלָם כְּכֹר יוֹדְעִים אֶת
 הַסְּפּוֹר, [כִּיאֲמַרוּ:] "אוּלַי מִיִּשְׁהוּ יִרְה
 בְּאִיזָה עֲרָבִי בְטָעוֹת, בְּאִיזָה עֲרָבִי
 מִסְּפָן, עֲרָבִי תָמִים, עֲרָבִי קְדוּשׁ",
 אִזּוּ לְקַחוּ לְכִלְמֵם אֶת הַנֶּשֶׁק, לְכָל
 הַכְּתוּת כּוֹנְנוֹת, לְכָל הַשְּׂאוּמִרִים,
 לְשְׂאוּמִרִים לֹא הָיָה נֶשֶׁק, הֵם בָּאוּ
 וְיָרוּ בָהֶם. זֶה הַכֵּל בְּגִלְלַת
 הַשְּׂאוּמִי! כָּל אֶחָד שְׂמַחְזִיק
 שְׂאוּמִי בְּכִיס אִזּוּ הוּא גּוֹרֵם
 מִיתָה! כְּכֹה כְּתוּב (שְׁמוֹת יד, ד): "ה'
 יִלְחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תִּחְרְשׁוּן", כְּכֹה
 כְּתוּב (דְּבָרִים כג, טו): "וְלֹא יִרְאֶה כֶּדָּ
 עֲרוֹת דָּבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֵיךְ", אִי
 אֶפְשָׁר לְמַחֵק פְּסוּקָה, תִּנְסוּ
 לְמַחֵק? לֹא תִצְלִיחוּ! הָעַמּוֹנִים
 נִסּוּ לְמַחֵק "לֹא יָבֹא עֲמוּנִי
 וּמוֹאָבִי" (שָׁם, ד) — לֹא הִצְלִיחוּ!

"לֹא יָבֹא עֲמוּנִי וּמוֹאָבִי בְּקֵהֶל ה'
 עַד עוֹלָם". לָמָּה? כִּי עֲמוּנִי
 וּמוֹאָבִי זֶה שִׂיא הַטְּמָאָה, זֶה
 מְעַמּוֹן וְזֶה מֵאָב.

כִּי שְׁנֵי מְלִיאָרְדִים מְאָמִינִים שְׂאוֹתוֹ
 הָאִישׁ נוֹלָד מִהַשְּׂכִינָה

הִיָּה נְשׂוּאִים אֲמַתִּיִּים, אָבֵל
 עֲכָשְׂיוּ נִשְׂאָר לָהּ שְׁתֵּי בָנוֹת, אֲנִי
 לֹא מִסְכִּימָה, אֲנִי לֹא אֶפְקִיר אֶת
 הַבָּנוֹת שְׁלִי בְשׂוּם אִפְּן לֹא, זֶה לֹא
 יַעֲזֹר לָכֶם, מִי הַמְּלֹאכִים הָאֵלֶּה,
 מָה אַתֶּם נוֹרְמָלִיִּים לְהַפְרִיד
 מִשְׁפָּחוֹת? ! יֵשׁ לִי כָּאֵן שְׁתֵּי
 בָנוֹת, אֲנִי לֹא אֶעֱזֹב אוֹתָם. לְכֵן
 הִיא מִסְתַּכֶּלֶת אַחֲרָנִית, אוּלֵי
 הַבָּנוֹת הוֹלְכוֹת אַחֲרֶיהָ, אוּלֵי
 הַבָּנוֹת הִחְלִיטוּ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.
 מִסְכָּנָה. מִסְתַּכֶּלֶת אַחֲרָנִית, [ואו
 הפכה לנציב מלח].

היא אוֹמַרְת לְלוֹט: מַה הוֹלֵךְ
 אִתָּךְ? מַה הוֹלֵךְ אִתָּךְ? אֲנִי
 לֹא מְבִינָה, אֲנִי לֹא מְבִינָה מַה
 שֶׁהוֹלֵךְ אִתָּךְ. צְרִיכִים לְדַעַת
 שְׂכָבֵר נִהְרָגוּ לָהּ שְׁתֵּי בָנוֹת, זֶה
 לֹא פְּשׁוּט בְּכֻלָּל. אַתֶּם חוֹשְׁבִים
 שְׂזֶה פְּשׁוּט לְהַכְנִיס אוֹרְחִים, אִיךָ
 אַתָּה יָכוֹל לְהַכְנִיס אוֹרְחִים
 כְּשֶׁהוֹרְגִים לָךְ אֶת הַבַּת שְׁלֶךְ? !
 מִי שֶׁמְכַנֵּס אוֹרְחִים הוֹרְגִים לוֹ
 אֶת הַבַּת שְׁלוֹ, הוֹרְגִים אוֹתָהּ מִיָּד.
 וְאִתָּךְ אוֹמֵר שֶׁשָּׂרְפוּ אוֹתָהּ, וְאִתָּךְ
 אוֹמֵר שֶׁמָּרְחוּ אוֹתָהּ בְּדָבָשׁ. וְיָכוֹל
 לְהִיּוֹת שְׂזֶה הִיָּה שְׁתֵּי הַדְּבָרִים

הַקְדוּשָׁה, פַּעַם כָּל אִשָּׁה פְּרוּצָה,
 כָּל אִשָּׁה שֶׁנִּפְקְדָה לְמִזְל טוֹב,
 זְכָתָה לְלָדֵת יֶלֶד אַחֲרֵי עֶשְׂרֵי שָׁנִים
 שְׁלֹא נִפְקְדָה, שְׁאֵלוֹ אוֹתָהּ: הֲרִי
 אֵין לָךְ בַּעַל? מַה הַפְּרוּשׁ,
 הַשְּׂכִינָה פִקְדָה אוֹתִי... הֲלִכְתִּי
 בַשָּׂדֶה, הַתְּבוּדָדִתִּי, פָּגַשְׁתִּי אֶת
 הַשְּׂכִינָה, אֵיזָה מְלֶאֶךְ... אִז פֹּה
 מְלֶאֶךְ אֶחָד תּוֹפֵס אֶת לוֹט וְאֶת
 אִשְׁתּוֹ, מְלֶאֶךְ שְׁנַי תּוֹפֵס שְׁתֵּי
 בָנוֹת, וּמוֹצִיאִים אוֹתָם מִהָעִיר,
 [ולכן יכלו בנות לוט לומר לכולם שידעו שניצלו על
 ידי מלאכים מסודם, שכמו כן התעברו מהמלאכים,
 והם העדיפו לספר את האמת וקראו להם מואב -
 מאב, ועמון].

הוא לֹא רָצָה — "וַיִּתְמַהֲמָה"
 (בְּרֵאשִׁית י"ט, טז), וַיִּתְמַהֲמָה,
 וַיִּתְמַהֲמָה, וַיִּתְמַהֲמָה, וַיִּתְמַהֲמָה
 — לֹא, יֵשׁ לִי פֹה בָנוֹת... אֶחָד
 הַפְּרוּשִׁים — אִיךָ הוּא בְּכֻלָּל גֵּר
 בְּסֻדוֹם? אִיךָ הוּא מְגִיעַ לְסֻדוֹם?
 בְּסֻדוֹם הֲרִי אֵי אֶפְשָׁר לְגוֹר, לֹא
 נוֹתְנִים וַיִּזָּה, לֹא נוֹתְנִים רִשְׁיוֹן
 לְגוֹר. אֲלֵא, אִשְׁתּוֹ הִיָּתָה
 סְדוּמְנִיקִית, אִז בְּזְכוּת אִשְׁתּוֹ הוּא
 קָבֵל גַּם בְּ... [אישור לגור], אִז זֶה
 הִיָּה נְשׂוּאִים פִּיקְטִיבִּים אוֹ שְׂזֶה

בַּיַחַד, יְכוּל לְהֵיטוֹת שְׂזֵה הָיָה שְׁתֵּי
בְּנוֹת.

שָׂרְפוֹ אוֹתָהּ.

אִז אֲשַׁתּוֹ שֶׁל לוֹט אוֹמַרְת לּוֹ:
תַּגִּיד לִי, זֶה כָּבֵר לֹא
מִסְפִּיק? ! שְׁתֵּי בְּנוֹת שָׂרְפוֹ לָךְ —
אֶחָת מֵרַחוּ אוֹתָהּ בְּדָבָשׁ, אֶחָת
שָׂרְפוֹ אוֹתָהּ מִמֶּשׁ, אֶתָּה רוֹצֵה
שָׁגֵם אֶת הַבְּנוֹת הָאֵלֶּה יִשְׂרָפוּ
לָךְ? ! הִיא צְדָקָה, הִיא הֵיטָה
הַצְּדָקָת, לֹא לוֹט. כִּמָּה בְּנוֹת הִיא
צְרִיכָה לְהַקְרִיב עַל הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל
הַכְּנֶסֶת אוֹרְחִים, נִהְרָגִים לָהּ שְׁנֵי
בְּנוֹת עַל הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל הַכְּנֶסֶת
אוֹרְחִים. הִיא אוֹמַרְת: דִּי, תַּפְסִיק
כָּבֵר עִם הַשְּׂגֻעוֹנוֹת שְׁלָךְ, עִם
הַטְּרוּפִים שְׁלָךְ! יֵשׁ חֵק, פֹּה זֶה
מְדִינָה מְסֻדָּרָת.

עַל כָּל פְּנִימִים, הַבְּנוֹת [שֶׁל לוֹט] הָיוּ
צְדִיקוֹת, כְּלָם תְּלַמִּידוֹת שֶׁל
אֲבָרְהָם אָבִינוּ, הוּא (- לוֹט) שִׁמְשׁ
אֶת אֲבָרְהָם אָבִינוּ מִגִּיל שְׁלֹשׁ
עָשָׂרָה, הוּא הִתְחַתֵּן אֶצֶל אֲבָרְהָם
אָבִינוּ, וְהַבְּנוֹת שָׁלוּ לְמָדוּ אֶצֶל
אֲבָרְהָם אָבִינוּ, וְהֵם רוֹאוֹת אָדָם
גּוֹעַ בְּרָעַב — הֵם מְבִיאֹת לוֹ
לֶחֶם, הָאָדָם הַזֶּה כָּבֵר הָיָה צְרִיף
לְמוֹת מִמְּזֶמֶן, הוּא כָּבֵר לֹא אָכַל
שְׁבוּעַ, לֹא אָכַל שְׁבוּעִים. טוֹב,
הִתְקַשְּׂרוּ לְאִינְטֶרְפוֹל, לְמוֹסָד,
לְסִינְטָה^(?), הַבִּיאוּ בְּלָשִׁים,
הַבִּיאוּ בְּלָשִׁים, אוֹמְרִים: יֵשׁ פֹּה
אֵיזָה יְלָדָה, מִחְבִּיאָה בְּכַד שֶׁל
הַמִּים שֶׁהִיא הוֹלֶכֶת לְשָׂאֵב, הִיא
מִחְבִּיאָה כִּמָּה פְּרוּסוֹת לֶחֶם
וּמְחַלֶּקֶת שֵׁם לְאִנְשִׁים שְׂגוּעִים
בְּרָעַב. מִי הֵי לָדָה הַזֹּאת? הַבַּת
שֶׁל לוֹט! שָׁמוּ אוֹתָהּ עַל הַגֵּג,
מֵרַחוּ אוֹתָהּ בְּדָבָשׁ. "הַכְּצַעְקָתָה"
(בְּרֵאשִׁית יח, כא) — ה' אָמַר: אֶת זֶה
אֲנִי כָּבֵר לֹא יְכוּל לְסַבֵּל,
"הַכְּצַעְקָתָה". וַיֵּשׁ מְדַרְשׁ שְׂשׂוּרְפוֹ
אוֹתָהּ, קָרְאוּ לָהּ "פְּלוֹטִית",

בְּתוֹב בְּגִמְרָא סְנֵהֲדִרִין בְּק"ח,
[שְׁבַסְדוּם] כָּל צְנוּן
שְׂמוּצִיאִים מֵהָאֲדָמָה מוּצָאִים
מֵרַגְלִיּוֹת — "מִקּוֹם סְפִיר אֲבָנִיָּה
וְעַפְרַת זָהָב לוֹ" (אִיב כח, ו) — סְפִיר,
יְהִלְמִים, כָּל צְנוּן שְׂמוּצִיאִים
מֵהָאֲדָמָה מוּצָאִים יְהִלְמִים, יְהִלְמִים
מוּצָאִים, כְּלָם הָיוּ מְלֵאֵי יְהִלְמִים.
הֵם עֲקָרוּ אֶת תּוֹרַת אוֹרְחִים, לֹא
צְרִיף בְּאוֹרְחִים יֵשׁ לָנוּ יְהִלְמִים,
אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְסַחֵר

להכניס אורחים בסתר, בלילה.
 הוא אמר: תחכו שיהיה לילה,
 יהיה חשך, אני אכניס אתכם.
 אבל אומר המדרש: ילד אחד
 ראה את זה וספר את זה לכל
 העיר, וכל העיר — נסבו כל
 העיר, וה' הכה אותם בסנורים,
 ה' הכה אותם בסנורים, את כל
 העיר פלה.

אז אומר רבי נתן בהלכות נזיקין
 בחשן משפט: שאדם עומד
 ליד הפתח [של הקדושה, ויכול כבר בקלות
 להיכנס], והוא לא רואה, [ועל כן יכול
 לייאש עצמו שכבר לא יזכה להיכנס בשערי
 הקדושה וליפול]. כל אחד עומד ליד
 הפתח, כל אחד צריך לזרק את
 הסמארטפון שלו, את השאומי
 שלו, את האיפון שלו, זה מה

ביהלומים.

אז מי שצדקה זאת היתה אשתו
 של לוט, היא צדקה, היא לא
 מוכנה שישרפו לה עוד בנות,
 היא לא מוכנה שימרחו לה את
 הבנות שלה בדבש. נכון דבש זה
 דבר מתוק, אני מבין, שובו בנים
 אוהבים דבש, אבל היא לא
 אהבה דבש, מה אני יכול
 לעשות?! היא לא רצתה
 שימרחו אותה בדבש. אז מי
 שצדקה — אשתו של לוט צדקה.
 אז 'ויתמהמה' — הוא אומר:
 מה זה כאן, מה הולך? אני
 אפקיר את הבנות שלי? בשום
 אופן לא! בשום אופן לא!

אז לוט הוא היה תלמיד של
 אברהם אבינו, הוא המשיך

שְׁמִסְתִּיר לוֹ, זֶה מֵה שְׁעוֹשֶׂה לוֹ
מִסֵּךְ עַל הָעֵינַיִם.

וְזֶה הַמְשַׁפָּחָה שֶׁל יְהוּדָה הַמְכַבִּי,
כָּל הַמְשַׁפָּחָה שֶׁל יְהוּדָה —
הַחֲמֻשָּׁה אַחִים, שְׁנַיִם נְהַרְגוּ,
נִרְצָחוּ, נִרְצָחוּ, יְהוֹנָתָן נִרְצַח
בְּמִידְבָּא, יְהוּדָה נִרְצַח בְּבֵית צוּר,
אֶלְעָזָר נִמְעַף עַל יְדֵי הַפִּיל, כְּמוֹ
שְׂאוּמֵר הַרְמַבְּ"ן בְּפָרְשַׁת וַיִּשְׁלַח,
הַרְמַבְּ"ן מִיַּד בְּתַחֲלַת וַיִּשְׁלַח
שְׂאִיף שֶׁהוּא עֲשֶׂה בְרִית עִם
הַרוֹמָאִים הוּא נְהַרְגַ בְּבֵית צוּר,
זֶה מִתַּחַת בֵּית לָחֶם — 8
קִילוֹמֶטֶר מִבֵּית לָחֶם, בֵּית צוּר זֶה
הָיָה הַמְבָצָר הַכִּי גָדוֹל שֶׁל
הַרוֹמָאִים, וְשָׁמָּה הוּא נִרְצַח,
אֶלְעָזָר נִמְעַף עַל יְדֵי הַפִּיל, וְאַחֲרַי
זֶה בָּא שְׁמַעוֹן וְגַם כֵּן מִתְּהָה
מְשַׁנֶּה עַל יְדֵי תַלְמִי חֲתָנוּ.

כִּי הַגְמָרָא אוֹמֶרֶת בְּעִבּוּדָה זָרָה
בְּדָף ט' עֲמוּד א', שֶׁ-180 שָׁנָה
שֶׁלְטָה מְלָכוּת יוֹן, זֶה יוֹצֵא בְּדִיוֹק
לְפִי הַחֲשָׁבוֹן שֶׁלָּהֶם גַּם כֵּן, גַּם
לְפִי הַחֲשָׁבוֹן שֶׁל הַגּוֹיִם, בֶּ-962
[לְפָנֵי הַסְּפִירָה] אֲזַ מֵת אֶלְכְּסַנְדֵּר
מוֹקְדוֹן, וּבֶ- [142] [782] — אַחֲרַי
180 שָׁנָה אֲזַ שְׁמַעוֹן שִׁחַרְר אֶת

יְרוּשָׁלַיִם מֵהַרוֹמָאִים, עַד אֲזַ הֵם
שָׁלְטוּ בִירוּשָׁלַיִם, אֶפְלוּ שִׁיְהוּדָה
שִׁחַרְר אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, [וְאֲזַ טִיְהָרוּ
אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעָשׂוּ חֲנוּכָה, זֶה לֹא הָיָה נִיצְחוֹן
גַּמּוּר], אֲבָל הֵם (- הַיּוֹנִיִּים) שָׁלְטוּ עַדִּין
בִירוּשָׁלַיִם, לְכֵן הוּא הָיָה צָרִיף
[אַחַר שֶׁהִדְלִיקוּ נֵרוֹת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ] לְבִרְחַת אֶל
הָרֵי גּוֹפְנָה, וְאֲזַ הוּא נְהַרְגַ בְּקֶרֶב
בֵּית צוּר. כִּי הֵבֵן שֶׁל יְהוֹנָתָן וְשֶׁל
יְהוּדָה עָשׂוּ אֶת הַבְּרִית, הִכִּיאוּ
אֶת הַלּוֹחַ שֶׁל הַבְּרִית.

אֲבָל אֶת זֶה צָרִיף לְדַעַת; שֶׁפֶל
הַמְלַחְמָה שֶׁל יְהוּדָה [בַּיּוֹנִים]
זֶה רַק הָיָה נֶגֶד הָאֲצַטְדִיּוֹן, נֶגֶד
הַתְּרַבּוֹת הַיּוֹנִיָּת, נֶגֶד הַזְּמָה, שֶׁפֶל
זֶה זֶה רַק תְּרוּצִים שֶׁל זְמָה, אֲדָם
יֵשׁ לוֹ יִצְרַ הָרַע — הוּא לֹא צָרִיף
לְהַגְדִּיל אֶת הַיִּצְרַ הָרַע שֶׁלוֹ, אִם
יֵשׁ לוֹ סְמַאֲרֶטְפוֹן בְּכִיס אוֹ
שְׂאוּמֵי בְכִיס אוֹ אִיפוֹן בְּכִיס —
הוּא לֹא יִצָּא מֵהַגִּיהֶנָּם לְעוֹלָם!
לֹא בְתַחֲיִת הַמֵּתִים וְלֹא בְשׁוּם
מַצָּב! הוּא יִשְׂאֵר בְּגִיהֶנָּם לְנִצַּח
נְצָחִים, לְדוֹרֵי דוֹרוֹת! כָּל מִי
שֶׁמְחֻזַּק עַדִּין שְׂאוּמֵי אוֹ אִיפוֹן
אוֹ סְמַאֲרֶטְפוֹן, הוּא צָרִיף לְדַעַת
שֶׁהוּא לֹא יִצָּא מֵהַגִּיהֶנָּם לְעוֹלָם

כָּל מִינֵי שְׁכָפוּלִים שֶׁל הָאֶצְטֵדִיוֹן,
כָּל מִינֵי שְׁכָפוּלִים שֶׁל הָאֶצְטֵדִיוֹן,
שֶׁלְטָמָא אֶת הַמַּחֲ שֶׁל הֶבֶן אָדָם,
אֶת הָעֵינַיִם שֶׁל הֶבֶן אָדָם, וְאִז
הוּא לֹא יֵצֵא מֵהֶגְיָהֶנָּם לְעוֹלָם
וָעֵד.

צָרִיף לְדַעַת: שֶׁהַחֲנֻכָּה — זֶה רַק
לְהִלְחָם בְּזֶה, זֶה כָּל
הַחֲנֻכָּה! לְכֵן מְדַלִּיקִים גֵּרוֹת
חֲנֻכָּה — בְּשִׁבִיל לְהִלְחָם
בְּסַמָּאֲרֵטְפוֹנִים, בְּאִיְפוֹנִים,
בְּשָׂאוּמִי. וְכֹל אֶחָד יִקְבֹּל עַל
עַצְמוֹ מִיַּד שְׂיִבְאוּ, לְחַתֵּם, בְּיוֹם
רְבִיעִי אוֹ בְּיוֹם חֲמִישִׁי, וּמִיַּד
יְחַתֵּם בְּלִי שׁוּם הַסּוּסִים שֶׁהוּא
שׁוֹבֵר וּמִנְתֵּן אֶת הַמְזֻבַּח הַטָּמֵא
הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְּצוּ אֶת הַמְזֻבַּח
הַטָּמֵא שֶׁהוֹשִׁיבוּ עָלָיו חֲזִירִים. זֶה
יֹתֵר גְּרוּעַ מִחֲזִיר, יֹתֵר גְּרוּעַ
מֵאֵם הוּא אוֹכֵל חֲזִיר. יִגִּידוּ לוֹ
לְאַכֵּל חֲזִיר — הוּא לֹא יֵאָכֵל,
אֲבָל זֶה — יֹתֵר גְּרוּעַ מִחֲזִיר, זֶה
יֹתֵר גְּרוּעַ מִכָּל עֲבָרָה בְּעוֹלָם!
לְהַחֲזִיק סַמָּאֲרֵטְפוֹן, שָׂאוּמִי אוֹ
אִיְפוֹן — זֶה יֹתֵר גְּרוּעַ מִכָּל
הַחֲטָאִים, מֵעֲבוּדָה זָרָה, מִכָּל
הַדְּבָרִים! כִּי זֶה כּוֹלֵל אֶת הַכֹּל!

וְעַד! לֹא יַעֲזֹר לוֹ שׁוּם דְּבָר! לֹא
לְמוֹד תּוֹרָה! יִהְיֶה לוֹ אִשָּׁה
צְדִיקָה — הוּא רַק יִפִּיל אוֹתָהּ
בַּפֶּח, הָאִשָּׁה הִיא הַרְבֵּה פְּעָמִים
עוֹד יוֹתֵר צְדִיקָה מֵהָאִישׁ, כִּי
הַנָּשִׁים לֹא חֲטָאוּ בְּחֲטָא הָעֶגְלֵא
הֵם יוֹתֵר צְדִיקוֹת מֵהָאֲנָשִׁים, הֵם
זוֹכוֹת לְהִיּוֹת צְדִיקוֹת בְּאֵמֶת.
וְהַגְּבָרִים — יֵשׁ לָהֶם אִיְפוֹנִים
וּסַמָּאֲרֵטְפוֹנִים וְשָׂאוּמִי, וּמִמִּילָא
הֵם גַּם לֹא יְכוּלִים לְקוּם בַּבֶּקֶר,
הֵם לֹא יְכוּלִים לְהִתְפַּלֵּל גַּם כֵּן.

אִז עֲכָשְׁיוּ נְחֻתִים, בְּיוֹם רְבִיעִי,
בְּיוֹם שְׁלִישִׁי בְּלִילָה זֶה כְּכֹר
רֵאשׁ חֲדָשׁ, הַיּוֹם זֶה יוֹם רֵאשׁוֹן,
רְבִיעִי זֶה רֵאשׁ חֲדָשׁ, חֲמִישִׁי זֶה
כְּכֹר בְּלִילָה מְדַלִּיקִים אֶת
הַשְּׂמוּנָה גֵּרוֹת, אִז לְקִרְאָת
הַשְּׂמוּנָה גֵּרוֹת יְחַתִּימוּ פֶּה אֶת
כָּלֶם בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, כָּל אֶחָד
יִצְטָרֵף לְחַתֵּם, כָּל אֶחָד, כָּל בַּחוּר
וְכֹל אַבְרָה, לְחַתֵּם: שֶׁהוּא יוֹתֵר
הוּא לֹא מִחֲזִיק לֹא שָׂאוּמִי, לֹא
סַמָּאֲרֵטְפוֹן וְלֹא אִיְפוֹן. וְעוֹד
יִמְצִיאוּ עוֹד הַמְצָאוֹת, כָּל זֶה
הָאֶצְטֵדִיוֹן שֶׁבָּנוּ הַיּוֹנִים
בִּירוּשָׁלַיִם, כָּל זֶה זֶה כָּל מִינֵי זֶה

וְכַל אֶחָד יִקְבַּל עַל עַצְמוֹ בְּאֵמֶת
 לַחֲתֹם בְּרִבְעֵי אוֹ בְּחֲמִישִׁי,
 שֶׁהוּא לֹא מַחְזִיק לֹא סְמַאֲרֻטְפוֹן
 וְלֹא שְׂאוּמֵי וְלֹא אֲיִפוֹן, לֹא בֶן

שיעור יום רביעי וישלח טז כסלו תשפד לאנ"ש מראשל"צ

יוֹסֵף וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבַּיִת:
 וַיֹּאמְרוּ בִּי אֲדֹנָי יִרְדַּ וַיִּרְדְּנוּ
 בַּתְּחִלָּה לְשֶׁבֶר-אֶכֶל: וַיְהִי כִּי-
 בָּאוּ אֶל-הַמְּלוֹךְ וַנִּפְתַּח אֶת-
 אֲמַתְחַתֵּינוּ וְהִנֵּה כֶסֶף-אִישׁ בְּפִי
 אֲמַתְחַתוֹ כֶּסֶפְנוּ בְּמִשְׁקָלוֹ וַנִּשָּׁב
 אֹתוֹ בְּיַדְנוּ: וְכֶסֶף אַחֵר הוֹרְדְנוּ
 בְּיַדְנוּ לְשֶׁבֶר-אֶכֶל לֹא יִדְעֵנוּ מִי-
 שֵׁם כֶּסֶפְנוּ בְּאֲמַתְחַתֵּינוּ:” (בראשית

מג, יט-כב)

אז הביאו [בחזרה] מיליון דולר, אז
 הוא (- האישה אשר על בית יוסף) אמר
 להם, מה אכפת לכם, האלוקים
 שלכם שלח לכם מטמון. וַיֹּאמֶר
 שְׁלוֹם לָכֶם אֶל-תִּירָאוּ אֱלֹהֵיכֶם
 וְאֵלֵהִי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם מִטְּמוֹן
 בְּאֲמַתְחַתֵּיכֶם כֶּסֶפְכֶם בָּא אֵלַי

אנחנו כחמורים אבל לא חמורו
 של פנחס בן יאיר⁴, אז מה
 זה חמורים? של פנחס בן יאיר.

אז הם -] האחים בני יעקב שירדו למצרים
 להביא אוכל ומצאו את כל הכסף ששלמו על
 האוכל בשקים שלהם, וכשירדו פעם שניה]
 הביאו מיליון דולר בחזרה, כל
 שק זה מאה אלף דולר, לא קונים
 תבואה ליום, זה לא סופר, זה לא
 מכולת כאן, אדם יורד למצרים
 אז הוא יורד לחצי שנה, פעם
 בחצי שנה אז [הוא קונה בשווי] מאה
 אלף דולר, כל המשפחה כל אחד
 יש לו עשרה ילדים.

אז הם מספרים לשומר, [שהכסף
 שמצאו היה] איש בפי אמתחתו.
 וַיִּגְּשׁוּ אֶל-הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל-בַּיִת

מראי מקומות והערות

ראשונים בני אנשים - אנו כחמורים, ולא
 כחמורו של רבי חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס
 בן יאיר, אלא כשאר חמורים.

⁴ שבת קיב עמוד ב

אמר רבי זירא אמר רבא בר זימונא: אם
 ראשונים בני מלאכים - אנו בני אנשים, ואם

הייתה חטופה, דינה הייתה מהחטופות, דינה הייתה חטופה, אני לא יודע איך נתנו את זה, למה לא שמרו עליה, הרמב"ן שואל⁵, ויעקב היה צריך ללכת לשחרר אותה, למה יעקב לא הולך [להילחם בבני העיר שכם], אלא [כדי לשחרר את דינה] זה היה צריך להיות מלחמה עם כל שכם, כי כל שכם הגינו, כולם הגינו, [ויעקב רצה להתייעץ עם יצחק אם מותר להרוג עיר שלמה בשביל להציל

ויוצא אֲלֵהֶם אֶת־שַׁמְעוֹן: (שם שם),^(ג) קבלתי את הכסף קבלתי.

["ויוצא אֲלֵהֶם אֶת־שַׁמְעוֹן"]. והם לא ידעו שהוא [לפני כן, כבר] הוציא את שמעון, רש"י אומר שמיד אחרי זה הוא השקה אותו, הוא רק שם אותו למראית עין, הם חשבו שהוא נמצא בכלא, שהוא חטוף.

הרב'ה היה חטוף, אתה יודע שהוא היה חטוף? ודינה

מראי מקומות והערות

מקח וממכר וכיוצא בזה, כענין הדיני שנגזטו ישראל, ונהרג עליהן אם נגב ועשק או אנס ופתה בתו של חברו או שהדליק גדישו וחבל בו וכיוצא בזה. ומקלל המצוה הזאת שישוכו דיניו גם ככל עיר ועיר פישראל, ואם לא עשו כן אינו נהרגו, שזו מצות עשה בהם, ולא אמרו (סנהדרין נז.) אלא אזהרה שלמה זו היא מיתתו, ולא תקרא אזהרה אלא המניעה בלאו, וכן דרש הגמרא בסנהדרין (ט):

...אבל ענין שכם, פי בני יעקב, בעבור שהיו אנשי שכם רשעים ודמם חשוב להם כמים רצו להנחם מהם בהרב נוקמת, והרגו המקלף וכל אנשי עירו פי עבדיו הם, וסרים אל משמעתו, ואין הפרת אשר נמולו נחשב בעיניהם למאומה פי היה להניף לאדוניהם, ויעקב אמר להם ככאן פי הביאיהו בסכנה שנאמר "עברתם אתי להבאישני", ושם ארר אפם פי עשו חמס לאנשי העיר, שאמרו להם במעמדו "וישבנו אתכם ויהיו לעם אחד", והם היו בחרים בהם ובעטו בדבורם, ואולי ישובו אל ה' והרגו אותם חנם, פי לא הרעו להם כלל. וזהו שאמר "כלי חמס מכרתיהם" (להלן מט ה):

⁵ רמב"ן בראשית לד, יג

יג "וענו בני יעקב את שכם ואת המזד אביו במרמה". ...ורבים לשאלו, ואיך עשו בני יעקב הדיקים המעשה הזה לשפוף דם נקי. ותרב השיב בספר שופטים (רמב"ם הלכות מלכים פ"ד ה"ט) ואמר שבני נח מצויים על הדינים, והוא להושיב דיניו בכל פלף ופלף לדון בשש מצות שלמה, וכן נח שעבר על אחת מהן ולא נהרג בסוף, ראה אהד שעבר על אחת מהן ולא דנהו להרגו כד' זה הרוואה יתרג בסוף. ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הרגה שהרי שכם גזל, והם ראו וידעו ולא דנהו:

ואין דברים הללו נכונים בעיני, שאם פו היה יעקב אבינו חיב להיות קודם וזכה במיתתם, ואם פחד מהם למה פלע על בני וארר אפם אחר כמה זמנים, ועלש אותם והלקם והפיצם, והלא הם זכו ועשו מצוה ונבטחו באלהים והצילם. ועל דעת הדין שמנו לבני נח בשבע מצות שלהם אינם להושיב דיניו בכל פלף ופלף בלבד, אבל צוה אותם בדיני גנבה ואונאה ועשק ושכר שכיר ודיני השומרים ואנס ומפתה ואבות נויקין וחובל בחברו ודיני מלוה ולוה ודיני

צריכים לדון, אבל אם לא מקימים אז חייבים מיתה? מה [להקים בתי דינים] זה שבע מצוות בני נח? מה שייך חייבים מיתה כאן.

אז הרמב"ן שואל, שני ילדים קטנים פיצלך בגיל 13 (- שמעון ולוי) רק נהיו בני 13, רק נהיו בר מצוה⁶, כבר הולכים להרוג אנשים, איזה משפחה, "עכשיו אותי בעיני כל הארץ", [עכשיו אומרים כולם:] אנחנו משפחה של רוצחים, ישר הולכים להרוג

את בתו, ולכן לא הזדרו להילחם (הרב בשיעורים)].

הרמב"ן שואל למה יעקב לא שיחרר את דינה, [ולא רק זה, אלא שמעון ולוי שהרגו את כל העיר שכם והצילו את דינה, אמר להם יעקב:] "ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל", אז הרמב"ם אומר בספר שופטים שכל שכם חייבים מיתה, הרמב"ן חולק על זה, מה פתאום, מה, הם חייבים להקים בתי דינים? אם יש בית דין

מראי מקומות והערות

בזאת כו' היינו להמול לשם גירות, שיהי' כמותם, כישראל, ובני שכם מלו עצמם לתאות חתנות ולהשאר גויים, ולכן נתחייבו מיתה שנשתמשו באות. ולוי נעשה אז בר מצוה וחדש זה הדין על הבר מצוה שלו שכמו שעכו"ם ששבת חייב מיתה כן במילה.

⁶ יחידושי הר"מ וישלח

הרמב"ן ז"ל מקשה וכי רוצחים היו בני יעקב שהרגו את שכם, ואפשר להגיד שלפי הדין גוי ששבת חייב מיתה, משום ששבת אות היא בני ובניכם וגוי המשתמש באות חייב מיתה, ועל מילה נאמר ג"כ והי' לאות ברית ביני ובניכם, חייבין ג"כ מיתה, ובני יעקב אמרו להם אך

השלישית זה היה, לא יודע איזה רחוב זה היה בדיוק, השתוללו, אין ארגוני נוער, עוד לא היה שובו בנים, אין את יד לאחים, אין מי שיטפל בילדים.

הילדים היו הפקר פעם, כל תקופת השופטים היו הפקר, כל בית ראשון היו הפקר, [עד תקופת בית שני (ראה הערה)⁷], למה רחבעם אומר עקרכים, אני אתן לכם עקרכים, [שכך אמרו לו יועציו הילדים לומר], מה מדברים פה על [יועצים] ילדים בגן ילדים? או שובו בנים מדברים פה? מדברים פה בראשי ישיבות, [כלומר שיועציו שנקראו בתורה ילדים, הכוונה לראשי ישיבות בגיל 80 אפילו, וודאי היו חכמים עצומים, ויועציו הזקנים, הכוונה לחכמים עוד יותר מבוגרים], הגמרא אומרת בחולין כ"ד שעד גיל 80 אדם נקרא ילד⁸, אם הוא יכול

אנשים, נתאר לנו שאנחנו עוברים דרך קייב, חטפו לנו ילדה, אז הורגים את כל העיר, זה הפתרון? צריכים להרוג את זה שחטף וגמרנו, אבל אי אפשר להרוג עיר שלמה, אין דבר כזה, קייב זה שני מיליון איש, נהרוג את כל קייב בשביל ילדה אחת?.

וגם הרגו שבט שלם (- שבט בנימין במעשה פילגש בגבעה) בשביל ילדה אחת, הרגו שבט שלם! זה דברים מוזרים, [ועוד הוסיפו בני ישראל ונשבעו:] "לא ניתן בנותינו לאנשים האלה" [שאחר שהרגו את כל בנות שבט בנימין אמרו שלא יתנו את בנותם להם וכך לא יוכלו להתחתן, ובכך היה צריך להיות השמדת שבט בנימין, וכל זה עשו בשביל ילדה אחת, ולא המעיטו בחומרת המעשה ואמרו:] בסך הכל כמה פרחחים השתוללו שם, אולי זה היה שובו בנים, אולי בחומה

מראי מקומות והערות

שאין לו אב לא היה עולה ולמד התקינו שיהו מושיבין בכל פלך ופלך ומכניסין אותן כבן ט"ז כבן י"ז ומי שהיה רבו כועס עליו מבעיט בו ויצא עד שבא יהושע בן גמלא ותיקן שיהו מושיבין מלמדי תינוקות בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר ומכניסין אותן כבן שש כבן שבע:

⁸ חולין כד, ע"ב

ילד עד כמה אמר רבי אלעא אמר רבי חנינא כל שעומד על רגלו אחת וחולץ מנעלו ונועל מנעלו

⁷ בבא בתרא כא, ע"א

דאמר רב יהודה אמר רב ברם זכור אותו האיש לטוב ויהושע בן גמלא שמו שאלמלא הוא נשתכח תורה מישראל שבתחלה מי שיש לו אב מלמדו תורה מי שאין לו אב לא היה למד תורה מאי דרוש ולמדתם אותם ולמדתם אתם התקינו שיהו מושיבין מלמדי תינוקות בירושלים מאי דרוש כי מציון תצא תורה ועדיין מי שיש לו אב היה מעלו ומלמדו מי

מתלבשים ב40 שניות, 2 ועוד 3
 זה חמש, ועוד 40 זה 45, עכשיו
 לצאת צריכים לצאת לאט לאט,
 אי אפשר לצאת מהר, אחרת
 אתה תדרוס אנשים, לצאת זה
 יוצא עוד 60 שניות, 60 ועוד 45
 זה בסך הכל 105 [שניות], זה נקרא
 דקה 45 שניות, זה כל המקווה,
 'אריין'
 אין ארויס'.

אז פה מדברים על ילדים בגיל
 13 שהולכים להרוג עיר
 שלמה, כל זה אומר החידושי
 הרי"ם, הוא אומר ולוי היה בגיל
 13 אז שמעון 13 וחצי, אם הפרש

לעמוד על רגל אחת הוא נקרא
 ילד אתה
 יורד למקווה.

אז שאלו את
 ה'בית ישראל' מה הכוונות
 של המקווה? איזה כוונות?
 צריכים ללמוד כוונות מקווה?
 הוא אמר 'אריין אין ארויס'!
 להיכנס ולצאת! לא לעשות שם
 אמבטיה, ולא לעשות שם
 סוואנה, ולא לעשות שם בית
 מרחץ, 'אריין אין ארויס', מקווה
 עושים את זה בשתי שניות,
 מורידים את הבגדים בשתי
 שניות, טובלים בשלוש שניות,

מראי מקומות והערות

בילדותי הן עמדו לי בעת זקנותי:

אמרו עליו על רבי חנינא שהיה בן שמונים שנה
 והיה עומד על רגלו אחת וחולץ מנעלו ונועל
 מנעלו אמר רבי חנינא חמין ושמן שסכתי אמי

תקליטו את זה... שאליעזר הוא פשוט רצה לקלקל את השידוך, היה שידוך בין יצחק ורבקה, כי התורכיות רוצות רק כסף, כי הם משפחות של מיליארדיסטים, איסטנבול זה כולם מיליארדיסטים שם, הם החזיקו את כל ארץ ישראל.

יש [ספר] פקידים אמרכלים, זה אמסטרדם, [שם] זה כל הבורסה [ליהלומים] הכי גדולה בעולם, קוראים לזה סנדיקט, הסנדיקט הכי גדול בעולם, אז הקריית ספר מסביר איך היו מבריחים את היהלומים [לאמסטרדם], כי כולם היו צריכים לעבור [לארץ ישראל] דרך אמסטרדם, כולם, כל האשכנזים שבאו מקניגסברג מכל המקומות, כולם עברו דרך אמסטרדם, וגם החיד"א עבר דרך אמסטרדם, עכשיו מצאו את כל החתימות של הגאון מווילנה, ושל החיד"א, אז הגאון מווילנה חתום אחרי החיד"א, החיד"א זה חיים יוסף, ואני לא זוכר בן מי, והגאון זה אליהו בן שלמה, אז

של 9 חודשים אז 13 9 חודשים, אבל [לוי], ילד בגיל 13 הורג עיר שלמה, אני לא שמעתי כזה דבר, הוא אומר: ולוי נעשה אז בר מצווה, ולכבוד הבר מצווה הוא החליט שהוא הורג עיר שלמה, אז הוא רוצה להגיד שהם קיבלו רק חצי שבת, או שגוי מקבל את כל השבת ל"ט מלאכות, הוא לא יכול לקבל רק מלאכה אחת.

ולבן לא כתוב [בתורה מפורש] ל"ט מלאכות, כתוב בפסיקתא פרק ה', למה לא כתוב ל"ט מלאכות בתורה? הגויים מיד היו מקיימים את זה, כי יש [גויים] שבת'ניקים, ויש כל מיני דברים, והם עושים שבת, ויש כפר בצרפת אין טלוויזיה, בכפר אסור שיהיה טלוויזיה, יש רק טלוויזיה אחת במתנ"ס, רק מראים דברים חינוכיים, סרטים חשובים, והכומר נותן דרשה כל שבת על פרשת השבוע.

אז אדם צריך לדעת את הפרשה עם הרש"י, שאליעזר, אני לא רוצה לספר לכם את זה, אבל אני חייב לספר, אבל רק בתנאי שלא

ממש צילמו את זה, ראיתי את התצלום, שמקודם היה החיד"א, חיים יוסף החיד"א אזולאי, ואחריו חתום הגאון. וכל אחד כותב כמה ילדים יש לו, וכמה המשפחה, ואת זה שולחים לארץ.

ועבשיו התורכים ידעו ששולחים כסף, אז כל מי שהביא כסף שמו אותו בכלא לשנה שנתיים, וגם לקחו לו את הכסף, הרב'ה אמר היה נס שאני באתי עם הגבאי שלי [לארץ ישראל], ושלחתי אותו לחיפה לקבל את הכסף, והם (- הטורקים) לא ידעו איך הכסף עבר, אבל בסוף היה שם מוסר, אז הוא קלט שהכסף הגיע דרך השליח של הרב'ה, אז הוא הלך וסיפר את זה לשלטונות שהגיע פה סכום אדיר וצריכים לדווח לממשלה, הממשלה לוקחת 90 אחוז, היא משאירה לך את המעשר, לפחות מעשר מקבלים.

כי בעיר טראוויצע, היה חבורה

של טראוויצע הם רק לוקחים את המעשר, את המעשר הם לוקחים, ותשע עשירות מחלקים, זה היה הקבוצה של טראוויצע, הם היו כולם מיליארדיסטים, עשירים, ידעו להביא סחורות, ידעו ככה, כי נגיד היית קונה פרה במאה דולר, מוכר אותה באלף דולר, נכנס לכפרים, קונה עשר פרות, שם לו אלף דולר, האיכר הזה יצא מדעתו, הוא לא ראה בחיים אלף דולר, פתאום הוא רואה אלף דולר, הוא יצא מדעתו, אתה קנית את עשר פרות, מוכר כל אחת [במקום אחר] באלף, אלף כפול אלף זה מיליון, אתה קונה אלף, אתה הוצאת מאה אלף, ומכרת במיליון, הרווחת 900 אלף נקי, בכל נאגלה זה 900 אלף, הזהב שהיה שם בטעפליק [אולי צ"ל: טראוויצע], ואחרי זה הביאו את זה לאומן, זה (- השורות של המטילי זהב) הגיע עד הסילינג, עד התקרה, המרתפים היו מלאים זהב באומן⁹, בסוף זה נשאר

מראי מקומות והערות

⁹ פעם נְשֵׂאֵתֶשֶׁת רַבִּי יִשְׂרָאֵל בֶּן רַבִּי מְרִדְכִי

⁹ ראה שיח שרפי קודש - חלק ה רמד

(השיעור) נכתב בשלמות ולא הספקנו להכינו את כולו, בעזרת ה' הוא יראה אור בהמשך)

לקומוניסטים, אבל זה היה שנות העושר, לכולם היה להם מגפיים, עכשיו מחלקים מגפיים.

שיעורי שב"ק פרשת וישב תשפ"ד

מדרכבן זה צריך שחיטה.

בי יש שלושה דברים שיוסף אמר: א. יוסף אמר להם אתם לא שומרים את העיניים, הם אמרו, לנו זה לא מזיק, לנו מותר, אבל יוסף אמר להם אין דבר כזה! תמיד אסור להסתכל, אפילו הכי צדיק אסור לו להיכנס, כי הגוף זה גוף של נחש, כי זה הכל שדים, רק אחרי תחיית המתים שיתחלפו הגופות, עד [או אסור] להסתכל, לא

אחרי ההלל

או התווכחו, היה שם ויכוחים כל הזמן, ויכוחים בין יוסף לאחים, מה היה הוויכוח? (אחד ענה) אבר מן החי, כן זה נכון זה [אומר] האור החיים. כי הם התווכחו אם יש בעוף אבר מן החי או לא, על בן פקועה יש בזה אלף שיטות, מה היה המחלוקת בין יוסף לאחים, אם יש בתוך הבטן פר או טלה או גדי אז אפשר לאכול את זה ככה, אבל

מראי מקומות והערות

שורות שורות של מטילי זהב, כאמור לו: כל זה בזכות השתפות שהכניס למסחרו. יעץ לו רבי לוי יצחק ז"ל שטוב ונכון לשיפור ממונו בעוד מקום, כי מי יודע מה יגד יום, ושמע לקולו ושלח מטילי זהב לאומאן והחביאם רבי לוי יצחק ז"ל בביתו. והנה בעת עליית הקומוניסטים לשלטון שהחרימו את הכל לטובת הממשלה התדפקו באיזה יום שוטרים בביתו של רבי מרדכי וכשפתח להם את דלת ביתו אמרו לו: כך כפי שאתה עומד מולנו לבוש בגדיך בלבד צא מביתך ועקר עצמך למקום אחר. וברך לעיר קראואראק והתפרנס מהזהב ששלח קדם לאומאן.

פארניצער על ציון רבנו ז"ל קבל על עצמו להכניס את רבנו לשתף בעסקו, דהיינו שהחליט בנפשו שמיכל הרוח הנכנס יפריש חציו לטובת עניני רבנו ז"ל. ואכן חפץ ה' בידו הצליח וברפת ה' הנה במעשיו, וכהבטחתו היה מדי פעם שולח טלגרמה לרבי לוי יצחק ז"ל שיבוא לקחת את הממון. וספר רבי לוי יצחק ז"ל שהיה נוסע בחזרה עם כיסים מלאים שטרות קסף, ובהששו מפני גנבים עטף את השטרות סביב כל גופו, ואף על פי כן היה נראה כאדם שמו. ובהתפרנסו ממעות אלו עשרים וחמשה משפחות, וכן נמשך הדבר משך זמן. פעם בהיות רבי לוי יצחק ז"ל בביתו הורידו למרתף ביתו והראה לו תחת הקורות איך מנחים שם

משנה מה, ורק אחרי תחיית המתים יהיה מותר.

או אחרי השחיטה, אצלנו היה שוחט, (שחט את אה שלי, כמעט את אחותי) אני עד גיל 18 הייתי הולך לשוחט כל יום חמישי, 5 דק' אחרי השחיטה התרנגולים עדיין היו חיים, היה תרנגול שחי 18 חודש בלי ראש. היתה יונה אחת שהיא עפה אחרי שחיטה, זה נדבק לה חזרה עם הדם, כי הדם זה דבק, אז לישראל זה כבר מותר אבל לבן נח זה עדיין אסור; יוסף אמר להם יש לכם עדיין דין של בן נח, אבל הם אמרו אנחנו ישראלים.

(הם היו ישראלים מבארי...), זה הכל שם בארות אני שתיתי כמה בקבוקי ויסקי והיו עוד כמה שעזרו לי אבל הם שתו רק טיפה, היו שם כמה שלא שתו אז מיד שהתחיל הטבח הם התחילו לברוח, אבל אני לא הצלחתי לברוח אז נפלתי שם בבאר 800 מטר כמו ציפורה שנפלה בבור (ומשה הוציאה).

כי יעקב ואליעזר קיבלו את

השידוך על הבאר, משה מצא את השידוך על הבאר, ואליעזר הוא שאל אותי על השידוך [של רבקה עם יצחק], אבל אני לא ראיתי כלום, בגלל שפתחתי את העיניים אז לא ראיתי כלום, רק את עשיו [ראיתי יוצא ממנה], לכן אמרתי לו לבטל את השידוך, כי איך רואים כאן את עשיו? וכדה ע'ל ש'כמה, זה ראשי תיבות עשו, אז אמרתי לו לבטל את השידוך, הוא לא הקשיב לי, עד שבא ר' מאיר מדז'יקוב, הנכד של הבני יששכר ואמר: אתה לא מבין כלום, יש פה את יעקב [שגם יצא מרבקה], כי מחריש, זה גימטרייה יעקב עשו, כי עשו זה רק הקליפה שלו, לכל אחד יש קליפה אתו, כל אחד צריך לדעת מי זה הקליפה שלו.

"נָשִׁי אָבִיר" (בראשית לו, ב), כי [האחים היו] מזלזלים בבני השפחות, הם אמרו שאפשר למכור את נפתלי, כי את נפתלי היה אפשר למכור במיליארד דולר, זה היה מכסה את כל הטיסות לאומן, היו משתמשים

בו להכריח יהלומים, (למה הוא היה קופץ, אלא הוא היה מבריה יהלומים), הוא היה קופץ בפעם [אחת] מחברון לאלכסנדריה של מצרים. [-]

אברהם אבינו זה רש"י כותב, (לא לומדים רש"י ככה), כי אברהם אבינו עבר בירוק, אמרו לו אתה צריך לעבור באדום לא בירוק (מסלול של מכס), קפצו עליו תן מיליארד דולר, מה הברחת, אתם היהודים גנבים, שקרנים, תן מיליארד דולר [מכס]. אז אברהם אמר מיליארד דולר, אין בעיה, הביא עשר מזוודות, כל אחת מאה מיליון, אמרו לו אתם יהודים אתם שקרנים, תפתח, מה יש לך, תפתח תפתח, זה יהלומים, טוב יהלומים זה [מכס] שתי מיליארד, הביא עוד עשר מזוודות, כל אחת מאה מיליון, לא, תפתח, מה יש לך שם,

אורניום פלטיניום יש לך שם, (אתה יש לך פלטינה? אני יש לי 49 מסמרים פלטינה ברגל ימין). טוב עוד מיליארד, הביא עוד 10 מזוודות של מאה מיליון, אמרו לו יהודים שקרנים כאלה, אי אפשר, תפתח! [וראו שם את שרה אימנו].

אז מי שרוצה לראות את הרב שלא יטפס יותר, אפשר לראות את הרב בתפילת שחרית בים המלח, כי הרב הלך להתבודד, הגיעו לשם 10 אנשים. או יכול לבוא לניחום אבלים, הלכנו לנחם בחור מסכן שאמא שלו נפטרה, היא (- ורדה כהן אחותה של הרבנית תליט"א שנפטרה עכשיו) הייתה יודעת כל הרש"י בעל פה, אז רצינו לנחם אותם, מי שרוצה יכול לבוא שהרב ינחם אותו, כי הוא רצה קצת לשמוע דברי תורה מהרב^[10].

מראי מקומות והערות

לטפס על הגג, ולא לנסוע אחרי הרב לעין כרם, כי הרופא לא רוצה לטפל ברב אם כולם באים, אז אפשר לחכות למטה, אבל לא לעלות לבניין, כי אחרי זה לא רוצים לטפל ברב, אז הרב יצטרך לנסוע לשיפא במקום לשיבה. פעם הבאה ניסע לשיפא, המאבטחים צועקים על הרופא, והרופא צועק על הגבאים וצועק עלי, כי נכנסים לכל המחלקות ולכל החדרים.

10 אז מי שרוצה לראות את הרב [יכול לבוא לתפילות], עכשיו התחלנו שחרית ב4 וחצי עד עשר ורבע, וב4 וחצי יהיה מנחה, גם אפשר לבוא לראות את הרב [בתפילת מעריב] עד 8 וחצי, כי עכשיו גומרים קצת מוקדם, בשמונה וחצי, כי עכשיו גומרים, בקיץ נגמור ב12-11, בניסן, עוד חודש זה כבר פסח, בינתיים מי שרוצה לראות את הרב יבוא לתפילה, אז אפשר לבוא לראות את הרב אבל לא

אחרי מוסף קידושא רבה

גם חנוכה אצל האימהות זה היה כל יום, שרה רבקה רחל ולאה תמיד הנר שלהם דלק, שרה הדליקה את הנר, היה צריך ביום שישי לכבות אותו בשביל להדליק, הנס היה כל יום, זה היה דבר פשוט, כמו ר' חנינא בן דוסא הייתה לו בת אומרת לו, אבא, הדלקתי חומץ [במקום עם שמן], אז הוא אמר מי שאמר לשמן שיידלק יאמר לחומץ שיידלק, אבל פה (- נס חנוכה) זה היה לכל עם ישראל, גם [יש סיפור על] הבעש"ט היה צריך ללמוד בלילה, אז הוא הדליק חתיכת קרח, כפור, זה דלק כל הלילה, גם ר' שלום מבעלו הוא היה ער 1000 לילות, בלילה האחרון נכבה לו הנר, זה היה בקומה שלישית, אז מישהו הביא לו נר מהחלון עם מקל מלמטה, זה היה זקן אחד, וזה דלק לו כל הלילה.

אז יש ג' שיטות בין יוסף לאחים "נשי אביו" כי בלהה וזלפה היו שפחות, אז אפשר למכור את נפתלי, נפתלי היה יכול לקפוץ מחברון לאלכסנדריה, כי אם

מוכרים את נפתלי זה מיליארד דולר תוך 20 יום, כי מיליון אנשים פה, מיליון אנשים באלכסנדריה, שהוא קופץ כל אחד נותן דולר לראות, הוא קופץ פעמיים בשעה זה כבר 4 מיליון דולר כל שעה, 12 שעות זה 48, עוד חצי שעה זה 50, כפול 20 זה מיליארד דולר, אפשר לכסות את כל אומן.

והם אכלו בן פקועה, כי מה שיש בתוך הבטן בזמן השחיטה, אז זה מותר [בלי שחיטה], עגל טלה, רק מדרבנן צריך שחיטה.

שמעתי מהשומע

הרב אמר למישהו כל מה שיוסף אמר על האחים, זה יעקב אמר לו לבדוק [אותם], עריות, אבר מן החי, ומזלזלים בבני השפחות, וזה מה שכתוב, "לך נא וראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר", שלום אחיך, זה שלא מכרו את בני השפחות, שלום הצאן, זה שלא אוכלים אבר מן החי, והשיבני דבר, זה עריות "לא יראה בך ערוות דבר".

שאלו את הרב האם יש עניין להדליק דווקא בשמן זית למאכל, הרב ענה: "אין שום עניין".

קידושא רבא לנינתו של מורינן הרב בת לנכדו ר' אברהם רובינשטיין הי"ד

ר' חנינא בן דוסא אמר אם העיזים אכלו לאחרים, אז יבואו זאבים ויאכלו אותם, ואם לא, כל אחת תביא זאב בקרניים, [ובאו עם זאבים בקרניים], כי אצל ר' חנינא בן דוסא העיזים שינו ממנהגו עולם כי הצדיק אוכל את כל הזאבים.

אצל נחוניא חופר שיחין הבת שלו נפלה לבאר, אז באו

ואמרו לר' חנינא בן דוסא, שעה ראשונה אמר להם שלום, שניה אמר להם שלום, שלישית אמר להם עלתה. אבל אח"כ מת בנו בצמא, כי הכל תלוי בצדיק שבדור, ככה כותב ר' פרץ, (שיטה מקובצת בבא קמא ג, ע"א)¹¹ כי אחרי זה כבר לא היה את הצדיק, כי אם עוזבים את הצדיק אז הצדיק עוזב אותנו ח"ו אז כבר אי אפשר להמתיק ואז הוא מת, לכן מת בנו.

אז עכשיו קראנו לה רחל, זה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי רחל אמנו התעברה בה, אז לא יהיה יותר גזירות ונזכה לגאולה שלימה בב"א

מוראי מקומות והערות

מכאן ואילך דבר בשם רבי מאיר:

[עניין זה הוא חידוש עצום שהרי ר' חנינא בן דוסא שהצילה טען שלא יתכן שמצווה שנחוניא כל כך מוסר נפשו עליה תמות בה בתו, וכך ניצלה, ואחר שמת ר' חנינא בן דוסא נפל בנו לבור מים ומת, ולכאורה קשה אם טענה זו היא אמיתי, שבכוחה ניצלה בתו, גם אחר שנפטר ר' חנינא בן דוסא היה צריך להינצל, ומדוע לא ניצל, אלא מכאן רואים שרק לצדיק יש כח לטעון, אבל כשהצדיק לא טוען ומלמד עליו זכות, הטענה בעצמה לא תציל אותו].

¹¹ שיטה מקובצת בבא קמא דף ג, ע"א

יכשל בו זרעו. ואף על גב דמת בנו בצמא מכל מקום לא נכשל באותו דבר ממש. ולרבינו נראה לפרש אמרתי כלומר השמעתי דבר זה לפני הקדוש ברוך הוא והם דבר שנצטער וכו' והסכים הקדוש ברוך הוא לדברי שכן דרכו של הקדוש ברוך הוא שמסכים לסברת הצדיקים שבדור וכשמת בנו בצמא כבר מת רבי חנינא. וכן מצינו בהגיגה שלא היו אומרים דבר במתיבתא דרקיעא בשם רבי מאיר מפני שלמד מאחר עד שאמר רבי אבהו לאליהו ומאי איכפת ליה אגוז מצא בירר את האוכל וזרק את הפסולת והסכים הקדוש ברוך הוא לדעתו ואמרו

והתקדשתם

הכל תלוי - באיך מביאים את הילד לעולם

נוראות, הייתם טפה יותר מתקדשים, טפה, חמש דקות מתקדשים, אומרים תהלים לפני זה, עושים תפלות, הולכים לפתל, הייתי נולד בקדשה, ולא היה לי כאלה מלחמות קשות.

אבל כמה שהמלחמות יותר קשות ככה יש יותר שקר, אז אדם מתקן את כל העולם, אם יש לאדם מלחמה נוראה אז הוא מתקן את כל העולם, הוא נלחם עם היצר הרע של כל העולם בלו, כל העולם בלו נמצא ביצר הרע, כל העולם בלו, ואם אדם סגר את העיניים אז

ויראו המה איש צרור כספו בשקו המה ואביהם וייראו (בראשית מב, לה), הם ראו את כל התאוות מיום הולדה¹², ההולדה היא בטמאה הכי גדולה, כיון שאדם הראשון חטא אז השם מטמא את ההולדה, ואדם צריך בכל המאה עשרים שנה להלחם בטמאה הזאת, הפלא יועץ כותב ב[ערך] זיווג¹³ שאדם צריך לצעק על אבא ואמא שלו, איך הבאתם אותי לעולם, עם איזה תאוות הבאתם אותי, הייתם טפה מתקדשים היה לי פחות סבל, הייתי יכול ללמד תורה, לא הייתי צריך להיות בכאלה תאוות

מראי מקומות והערות

נפלו מהם. וזהו: ויראו כי חרדה נפלה עליהם, ואזי לא היו רוצים להשתדר ולמלך: ¹⁵ ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בגזיקים היו צועקים מרה עליו באמור למה עכרתנו ובעון חוללתנו וכי ישאו עונם אב ואם נוטלים חלק בראש כי הם אבות הטומאה ואין על בנים כל כך אשמה כי מאחר שהיסוד רעוע והשורש רע והקליפה בנפש לוטה מה עשה אותו הבן ולא יחטא

¹² ליקוטי מוהר"ן תורה י
...זה פרוש (בראשית מב): ויהי הם מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו אחר כל התענייתים, שהוא הרקת השק, בחינת הגוף, עדין והנה איש צרור כספו שקשור וצרור כספו ותאוותו בשקו וגופו, ויראו את צרות כספיהם המה ואביהם הינו, לא די צרות כספיהם, שהוא תאוות עצמן, כי אם גם המה ואביהם, הינו התאוות של אביהם, גם המה לא

”וְאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ יִחְשְׁבוּ
 מִחֻשְׁבוֹת טְהוֹרוֹת, וְיִתְאַמְצוּ בְּכָל
 הַכּוּחַ, בְּזִמְנֵי הַיְחוד“, כָּל מֵה
 שְׁעוֹבֵר עַל הַיְלִידִים אַחַר כִּף זֶה כִּי
 לֹא הִתְאַמְצוּ בְּזִמְנֵי הַיְחוד, וְאִזּוֹ
 הַיְלִידִים עוֹשִׂים כִּכֶּה, אוּ מְשׁוֹטְטִים
 אוּ עוֹשִׂים שְׁטוּיּוֹת, כִּכֶּר לֹא רוֹצִים
 לְשֹׁמֵר אֶת הַתּוֹרָה, לֹא רוֹצִים
 לְהִתְפַּלֵּל, לְכָל הַפְּחוֹת אִם אָדָם
 בּוֹכֶה עֲכָשׁוּ הוּא מִתְקַן אֶת זֶה.

”וְחֹשֵׁב מִחֻשְׁבוֹת טְהוֹרוֹת זְכוֹת
 וּבְרוֹת, וְלֹא יַעֲלֶה עָלָיו
 שׁוֹם מִחֻשְׁבָּה, שׁוֹם מִחֻשְׁבָּה זָרָה
 חֶסֶד וְשְׁלוֹם“, אִזּוֹ זֶה מִמֶּשׁ בְּעִלְת
 זְנוּת הוּא אוֹמֵר (פִּלְא יוֹעֵץ, שֵׁם),
 אִם הִיָּה מִחֻשְׁבָּה זָרָה [בִּיבוּס] אֲבָא
 שְׁאוּל אוֹמֵר זֶה מִמְזוֹר, אִם אֶתָּה לֹא
 יְכוּל לְכוּן לְשֵׁם שְׁמַיִם, אִזּוֹ זֶה
 מִמְזוֹר. (שְׁעוֹר מִתְשַׁע״ו בִּאֲפִרְיָקָה).

כָּלֶם סוּגְרִים אֶת הָעֵינַיִם,¹⁴ אָדָם
 סוּגֵר אֶת הָעֵינַיִם עוֹד עֶשֶׂר אֶלֶף
 סוּגְרִים אֶת הָעֵינַיִם בְּאוֹתוֹ רִגְעַ,
 אָדָם הוֹלֵךְ וְלֹא מְסַתְּפֵל, עוֹד עֶשֶׂר
 אֶלֶף הוֹלְכִים בְּלִי לְהִסְתַּכֵּל¹⁵.

הַכֹּל תְּלוּי אֵיךְ שְׁמֵבִיאִים אֶת הַיְלִיד
 לְעוֹלָם, אִם עוֹשִׂים קִדְּם שְׁעָה
 הַתְּבוּדוֹת הַיְלִיד נוֹלֵד בְּקִדְּשָׁה, אִזּוֹ
 הוּא יִלְמַד תּוֹרָה, אִזּוֹ גַּם הוּא יַעֲשֶׂה
 שְׁעָה הַתְּבוּדוֹת, אִם סִתֵּם נִגְשִׂים
 לְדָבָר הַזֶּה כְּאִלּוּ כִּכֶּה, זֶה טְבָעִי
 כִּזֶּה, אִזּוֹ יִהְיֶה לָךְ יֵלֵד שְׁכִכֵּר הָרוּפָא
 יִלְמַד אוֹתָךְ אֵיךְ זֶה טְבָעִי, לֹא רוֹצֶה
 לְלַמֵּד, לֹא רוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל, לֹא
 רוֹצֶה כְּלוּם, בְּקִשִׁי יִשְׁמֵר עַל
 הַפְּאוֹת, אִזּוֹ הַכֹּל תְּלוּי בְּאוֹתוֹ רִגְעַ,
 בֵּן אָדָם חוֹשֵׁב זֶה כִּכֶּה זֶה.

(קוּרָא מִתוֹךְ הַפִּלְא יוֹעֵץ שֵׁם:)

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

תְּשׁוּבָה עַל בְּטוֹחַ,
¹⁵ כָּל הָעֲרִבִים הוֹלְכִים מְכוֹסִים, אִנְחָנוּ עֲבֵרְנוּ
 בְּאִבּוֹ דַּבְּבִי, עֲבֵרְנוּ, כּוֹלֵם עִם רַעְלוֹת שֵׁם,
 אִנְחָנוּ דִּיבְרְנוּ אִיתָם, - כּוֹלֵם עִם רַעְלוֹת וְלֹא
 מִתְּבוּזוֹת, לְהִיפֵךְ, בְּמִלּוֹן הוֹלְכִים עִם רַעְלוֹת,
 לֹאטְ לֹאטְ, כּוֹלֵם, בְּמִלּוֹן שְׁהִינּוּ שְׁמָה, כּוֹלֵם
 שֵׁם עִם רַעְלוֹת.

¹⁴ אִנִּי לִימַדְתִּי אֶת, זֶה שְׁהִיגַע מֵאִשְׁקוֹן, הוּא
 הִיָּה גּוֹעֵי בְּתוֹר חִילוּנִי [חֲצִי שְׁנָה בִּישִׁיבָה]
 וְכִמָּה שְׁדִיבְרַתִּי אִיתּוֹ לֹא עוֹז לִי, וְיוּם אֶחָד
 אִמַרְתִּי לוֹ אִם אֶתָּה מִתְּחִיל לְהִיּוֹת בְּעַל תְּשׁוּבָה
 עוֹד עֶשֶׂר אֶלֶף חוֹזְרִים בְּתְשׁוּבָה, הוּא אִמַר לִי,
 עֲכָשִׁיו גִּמְרָנוּ, עֲכָשִׁיו תְּפַסֵּת אוֹתִי, אִם אִנִּי,
 אִנִּי לְבַד, מָה זֶה מְשִׁנָּה, אֶתָּה עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה
 לֹא עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה, לֹא! עוֹד עֶשֶׂר אֶלֶף עוֹשִׂים

סוד הגביע של יוסף

סופית, חמש מאות, כמה זה ת' [400], אחרי ת' בא ה' סופית [500], ואחרי ה' בא ס' סופית זה שש מאות, ו' זה שבע מאות, ה' זה שמונה מאות, פ' סופית, וז' זה תשע מאות, אז הנ' זה שש מאות, הך זה חמש מאות, וס' זה שש מאות, אז ס' סופית [של שלום] זה שש מאות, ועוד ש' [= 300, ל' = 30, ו' = 6, יחד] זה תשע מאות שלשים ושש, [ו'גביע' אותיות] י"ג ע"ב [ו'יג' כפול עב', 13 × 72 = 936], אז לשאול את הילדים מה זה גביע, מה זה, כמה, מה עושים עם הגביע.

יוסף [החזיק את] הגביע, האר"י אומר [גימטריא] של גביע זה לא כמו שאתה אמת שמונים וחמש, אתה לא יודע לספר, זה תשע מאות שלשים ושש עם הכולל, זה גימטריה שלום¹⁶, כתוב בהלכות תענית ד' [ש'גביע'] גימטריה שלום, למָה שלום, כמה זה שלום, שלש מאות שבעים ושש, אז זה לא זה ולא זה, לא תשע מאות שלשים ושש ולא שמונים וחמש, פה כבר הסתבכנו לגמרי, אלא שלום גימטריא גביע] פי עושים מם סופית [של שלום, הוא שש מאות], כמה זה כ'

מראי מקומות והערות

מכילין דרחמי שעל ידי זה נמתקים כל הדינים וכנ"ל, כי איתא בגלוקט הראובני בשם ה"מנלה עמקות" שגביע הוא בחינת י"ג פרקים ע"ב שהם אותיות גביע, שהם י"ג מכילין דרחמי, הינו כנ"ל. וזה שמוכא שם ש"יג ע"ב הנ"ל בגימטריא שלום במ"ם סתומה וכ', עין שם, כי עקר התקון על ידי השלום שהוא תקון המחלקת, שהוא בחינת תקון פגם אמונת חכמים, (כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל וכנ"ל):

¹⁶ ליקוטי הלכות או"ח הלכות תשעה באב ותעניות הלכה ד (י) וזה בחינת סוד הגביע שנומצא באמתחת בגימין, כי בגימין הוא עקר תקון שלמות העצה, כי נולד בארץ ישראל ובית המקדש וקדש קדשים בחלקו וכנ"ל ושם סוד הגביע שהוא בחינת שלמות העצה שנומשכת על ידי התשובה על פגם אמונת חכמים, שעל ידי זה נתרבין ספרי התורה ונשלמת התורה ונכללת בבחינת קדש קדשים ששם כל השלשה עשר

גְּבִיעַ זֶה גַם הַגְּבִיעָה [כַּנּוּי לְהַר
הַמּוֹרִיָּה עָלָיו נִבְנְהָ בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ], שֶׁהוּא (- בְּנִימִין)
[שֶׁאֲצִלוּ הַטְּמִין יוֹסֵף אֶת הַגְּבִיעַ,
וְרַמְזוּ בָזֶה שֶׁבְּנִימִין] יִזְכֶּה לְקַבֵּל אֶת

✽ מראי מקומות והערות ✽

הָאֱלֹקִים מֵצֵא אֶת עֹן עַבְדֶּיךָ וְכוּ'. וְאִזּוּ
לְתַקֵּן עַל יְדֵי זֶה וְאִזּוּ הַתְּדַע לָהֶם יוֹסֵף וְחִזְרוּ
וְנִכְלְלוּ יַחַד שְׁנֵי מַרְמֵז עַל סוּף הַתַּקֵּן הָאֲחֵרוֹן
כְּשִׁיבֹאוּ מִשִּׁיחַ שֶׁאִזּוּ יִתְחַבֵּר הָעֵצָה בְּשִׁלְמוֹת,
שֶׁאִזּוּ יִחְזֹר וְיִתְאַחַד מַלְכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁנִּחְלַקָּה
תְּחִלָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּקֵּן פְּנֵם הָעֵצָה הַכֹּל,
בְּחִינַת וְלֹא יִחְצוּ לְשׁוֹתֵי מַמְלָכוֹת עוֹד, כִּי חִלְקַת
מַלְכוּת בֵּית דָּוִד וְחִלְקַת עֵצָה הֵם בְּחִינַת אַחַת,
(כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִקּוּם אַחֵר). וְעַל כֵּן קוֹרֵין
הַפְּטָרָה זֹאת בְּפִרְשַׁת וַיִּגַּשׁ שְׂמֵדְבָרָת
מִהַתְחַבְּרוֹת מַלְכוּת בֵּית יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
שָׁם, וְלֹא יִחְצוּ לְשׁוֹתֵי מַמְלָכוֹת עוֹד וְכוּ'. וְעַל
כֵּן נִקְרָא מִשִּׁיחַ פְּלֵא יוֹעֵץ. וְכַתִּיב, וַנְּחַה עֲלָיו
רוּחַ ה' רוּחַ חֲכָמָה וְבִינָה רוּחַ עֵצָה וְגִבּוֹרָה. כִּי
עֵקֶר הַתַּקֵּן הוּא תַּקֵּן הָעֵצָה שֶׁהוּא עֵקֶר
שִׁלְמוֹת הַתּוֹרָה כְּשֶׁזֹּכֵין עַל יְדֵי צִדִּיק אֲמַת
לְקַבֵּל מִשֵּׁם עֲצוֹת אֲמִתּוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי
בְּחִינַתוֹ בְּאִפְסוֹ שִׁיּוּכֵל לְהִצִּיל נַפְשׁוֹ מִנֵּי שַׁחַת
וְלִזְכוּת עַל יְדֵם לְהִצְלָחָה הַנְּצִיחִית:

¹⁸ מדרש הגדול בראשית (פרשת מקץ) פרק
מד פסוק יב.
ויחפש בגדול החל. עבד גרמיה כמאן דלא הוה
ידע ביה ושירי ברבא וסיים בזעירא. מיד
וימצא הגביע באמתחת בנימין. כיון שנמצא
הגביע באמתחת בנימין מיד חרה להן ואמרון
ליה מאי גביא בר גבתיא אית בישיה את
אבינו ואתה ביישיחנו. אמר להן יש כאן שעיר
יש כאן אחים מוכרין את אחיהם. מיד ויקרעו
שמלהם. אמר ר' יוסי יהא חלקי עם חושדין
אותו בדבר ואין בו. **תדע לך הרי בנימין
שחשדו אותו ואין בו והיו מכין אותו בין
כתפיו מה זכה שרת שכינה בחלקו ונקרא
דידו שלמקום.** דכתיב לבנימין אמר ידיד ה'
ישכן לבטח עליו וג' ובין כתפיו שכן (דברים
לג, יב). ועוד אמר ר' יוסי יהא חלקי עם
האומרין עליו גזל ועבירה ואין בידו כלום.

¹⁷ ליקוטי הלכות א"ח הלכות תשעה באב
ותעניות הלכה ד'
(ז) ועל כן כשביאו אחי יוסף למצרים וראה
שהם שבים בתשובה על מכירתו ואיזו צדיקים
לחזור ולהתחבר עמם ואיזו היה נגמר ונשלמת
העצה, על כן לא רצה להתדע להם עד
שהביאו את בנימין. וגם איזו הוסיף לצערם כדי
שישובו בתשובה שלמה ביותר. והיה מצערם
על ידי בנימין דיקא שצוה להטמין הגביע
באמתחתו, זה רמז להם מה שפגמו על ידי
מכירת יוסף הצדיק שהוא בחינת פנים אמונת
חכמים שגרמו על ידי זה פנים העצה כנ"ל.
שעקר הפנים מגיע לבנימין הצדיק שהוא עקר
שלמות העצה, כי הבית המקדש בחלקו וכו"ל,
כי בנימין היה נקי לגמרי מפנים העצות רעות
שנמשכין מעצת הנחש כנ"ל שגרים מיתה
לעולם, כי בנימין היה נקי מכל זה, כי הוא מת
בעטיו של נחש לבד, אבל הוא בעצמו לא
היה לו שום חלק בעטיו של נחש, כמו שאמר
רבותינו זכרונם לברכה, ועל כן זכה באמת
שנבנה בית המקדש וקדש קדשים בחלקו
דיקא ששם עקר תקון העצה וכו"ל. ועל כן
רמז להם יוסף הפנים על ידי בנימין הצדיק
שפגמו על ידי פנים אמונת חכמים הנ"ל שעקר
הפנים מגיע לבחינת בנימין, שהוא בחינת
הבית המקדש, שהוא עקר בחינת שלמות
העצה כנ"ל. גם הראה להם שעל ידי פנים
אמונת חכמים גורמים שפעלילים על הצדיקי
אמת שהם בעלי עצה באמת, כמו שכתוב,
ונהגין מפניו עצה, גורמים שבודין עליהם
קצבים כאלו הם גנבים ורמאים חס ושלום,
כאלו כל הנהגתם בשביל גנבה ורמאות חס
ושלום.

ואז הכירו השבטים גדל פגמם עד היכן מגיע
פגמם ואיזו שבו בתשובה בשלמות, כמו
שכתוב, מה נאמר מה נדבר מה נצטדק

אח שלו [יוסף], אולי [לכן הוא
גנב את הגביע כדי לנחש בו היכן
יוסף], עם הגביע הוא ילך ליד כל
בית, הוא יתן מכה עד שהוא יגלה
את אח שלו, אותו אני דן לכף
זכות, אבל למה אתם, אתם
שתפים אתו, אתם גנבתם את
הגביע, אין לכם גביעים? אין לכם
גביעים בבית?

אז באמת בגביע הוא (- יוסף) רמז
את כל מה שיהיה בכל
הדורות, שאנחנו כאן ביהנסבורג,
הכל, הכל רמזו בגביע, בית
המקדש, הכל מרמזו בגביע,
הגבעה, גביע זה גבעה, בגבעה
היתה מלה, ברית מילה²⁰, בנימין
נולד גם כן מהול²¹, בנימין מאלה
שנולדו מהולים, שנולד מהול זה
- כל זה כתוב במדרש תנחומא
פרשת נח²², איוב נולד מהול, כלם

בשמחה, אז הוא היה זוכה לכל
בית המקדש¹⁹, כי הוא ראה
שעכשו זה הגביע.

למה נתנו לבנימין מכות - אתם
לא מספרים לילדים שום
ספור, למה בנימין קבל מכות?
[קראו לו] גנב, גנב, גנב מגיע לו
מכות, הרי הם מצאו את הגביע
אצלו, [אמרו לו אתה] גנב כן
גנבה, אמא שלו גנבה, מה אמא
שלו גנבה, את התרפים [של לכן
אביה], מה - אח שלך מדבר לשון
הרע [שיוסף לפני שמכרוהו היה
מספר לשון הרע על אחיו לאביו],
ואתה גונב גביעים, אתה רואה
גביע, חמדת אותו.

אז כשהביאו אותם ליוסף, יוסף
אמר דוקא עליו אני מלמד כף
זכות, - דן לכף זכות, [שגנב את
הגביע כין] הוא רוצה לגלות את

מראי מקומות והערות

²¹ שו"ת הרב"ז חלק ג (חושן משפט) סימן
קלז - יבא "טוב", "זה בנימין" שנולד מהול,
כמשה רבינו ע"ה, ויקבל "טוב" זו "תורה",
מ"טוב" זה הקדוש ברוך הוא (מנחות נ"ג ע"ב).
²² מדרש תנחומא נח - פרק ה
תמים זה אחד משבעה מהולים שנולדו
בעולם אדה"ר נברא מהול ושת בנו נולד מהול
דכתיב (שם ה) ויולד בדמותו כצלמו נח נולד
מהול דכתיב תמים היה בדורותיו יעקב נולד
מהול דכתיב (שם כה) ויעקב איש תם ויוסף
נולד מהול דכתיב (שם לו) אלה תולדות יעקב

¹⁹ זבחים נג, ע"ב
וקרן מזרחית דרומית לא היה לה יסוד מ"ט
אמר ר' אלעזר לפי שלא היתה בחלקו של
טורף (בנימין זבא יטרף) דאמר רב שמואל
בר רב יצחק מוזבא אוכל בחלקו של יהודה
אמה אמר רבי לוי בר חמא אמר רבי חמא
ברבי חנינא רצועה היתה יוצאה מחלקו של
יהודה ונכנסה בחלקו של בנימין והיה בנימין
הצדיק מצטער עליה בכל יום לנוטלה
²⁰ יהושע פרק ה (ג) ויעש לו יהושע חרבות
צרים וימל את בני ישראל אל גבעת הערלות:

הנבואות שהוא קבל, אז הוא קבל גאונה עד שהוא נפל בשאול תחתיות. (שעור מתשע"ו באפריקה).

נולדו מהולים, אדם ראשון, נח, כל אלה נולדו מהולים, שת, אפלו בלעם נולד מהול, אפלו בלעם²³, הוא היה מקבל נבואות, אז מרב

הוספות ממורינו הרב שליט"א

שוכר את מקומו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובפרכה ראשונה של שמונה עשרה יתרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניים קשים ויפשוטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצטרך בדתו ומחשבתו באלו עושין לו בנזכר לעיל, ופזה יצא ידי חוב

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק צוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פגוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצטרך במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשכיל קדושת השם יתברך

מראי מקומות והערות

ומה ת"ל יוסף אלא כשם שיצא יעקב מהול (אף) כך יצא יוסף מהול. אף משה יצא מהול שנא' (שמות ב) ותרם אותו כי טוב הוא וכי מה דאתה אמו בו שנאה ומשובח מכל אדם אלא שיצא מהול. אף בלעם הרשע יצא מהול שנאמר (במדבר כד) נאום שומע אמרי אל. [אף שמואל יצא מהול שנאמר (ש"א ב) והנער שמואל הולך וגדול וטוב]. אף דוד יצא מהול שנא' (תהלים טז) מכתם לדוד (שמרני אל כי חסיתי בך). אף ירמיה יצא מהול שנא' (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתך ובטרם תצא מרחם הקדשתיך. אף זרובבל יצא מהול שנא' (חגי ב) ביום ההוא (אקח את) [נאום ה' צבאות אקחך] זרובבל בן שאלתיאל עבדי נאום ה'

יוסף שהיה דומה לאביו משה נולד מהול שנאמר (שמות ב) ותרם אותו כי טוב הוא ואיוב נולד מהול דכתיב (איוב א) איש חם וישר

²³ אבות דרבי נתן פרק שני משנה ה' – מה ת"ל איש חם וישר אלא מלמד שיצא איוב מהול. אף אדם הראשון יצא מהול שנאמר (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו. אף שת יצא מהול שנאמר (שם ה) וילד בדמותו בצלמו. אף נח יצא מהול שנאמר איש צדיק תמים היה בדורותיו. אף שם יצא מהול שנאמר (שם יד) ומלכי צדק מלך שלם. אף יעקב יצא מהול שנאמר (שם כה) ויעקב איש חם וישר אהלים. אף יוסף יצא מהול שנאמר (שם לו) אלה תולדות יעקב ואלה אינו ראו לומר [אלא] אלה תולדות יעקב ראונו

קריאת שמע ותפלה בדין.

ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהזיווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה בלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על בן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצייר במחשבתו בנזכר לעיל, ומיכה ומנד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראויה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוספין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוגים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותברך יותר מתענוג גשמי הנה, אך זהה שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה או בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס

קדושת הבכורה

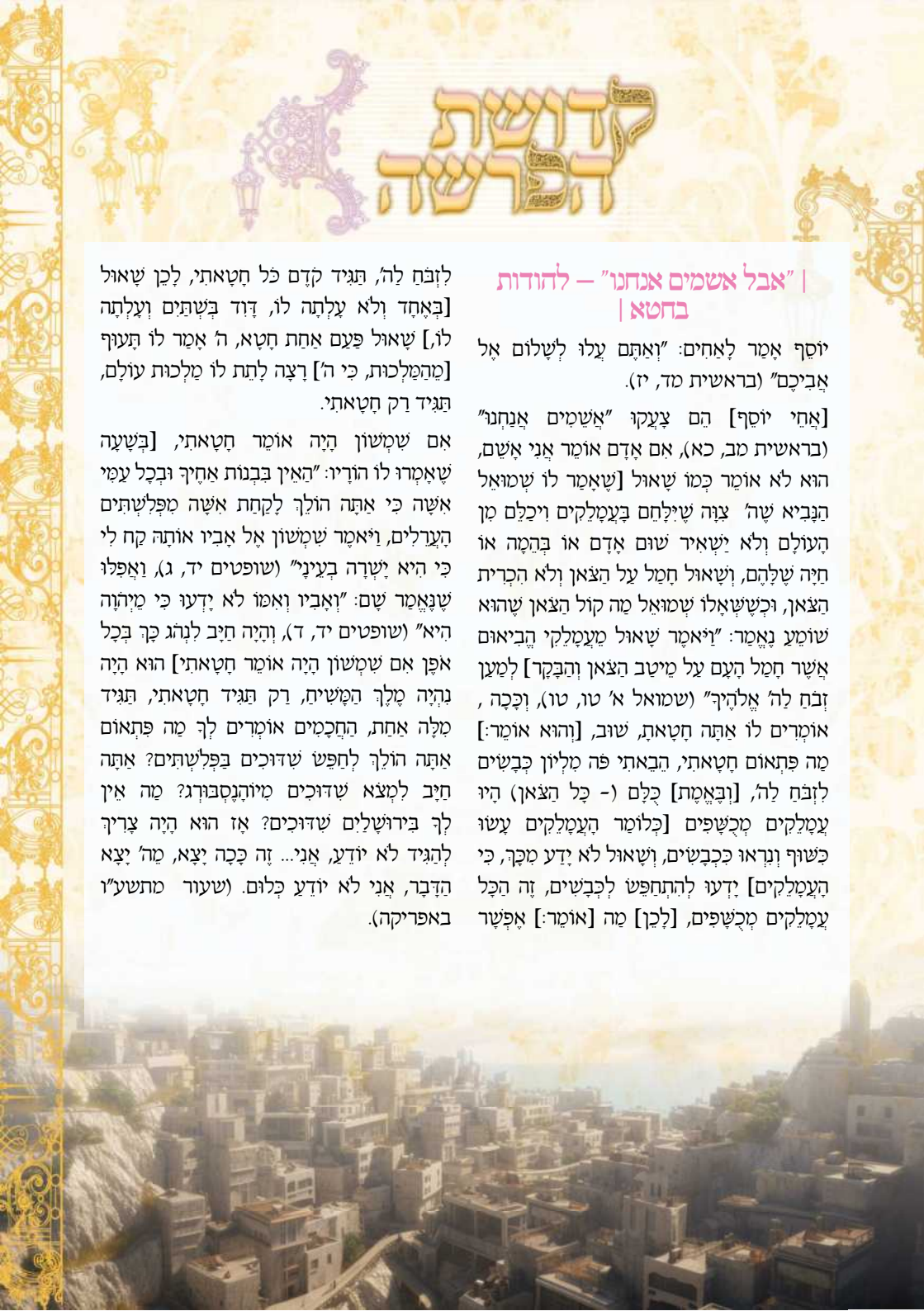
| "אבל אשמים אנחנו" – להודות | בחטא

יוסף אמר לאחים: "ואתם עלו לשלום אל אביכם" (בראשית מד, יז).

[אחי יוסף] הם צעקו "אשמים אנחנו" (בראשית מב, כא), אם אדם אומר אני אשם, הוא לא אומר כמו שואל [שאמר לו שמואל הנביא שה' צוה שילחם בעמלקים ויכלם מן העולם ולא ישאיר שום אדם או בהמה או חיה שלהם, ושואל חמל על הצאן ולא הכרית הצאן, וכששאלו שמואל מה קול הצאן שהוא שומע נאמר: "ויאמר שואל מעמלקי הביאום אשר חמל העם על מיטב הצאן והבקר] למען זבח לה' אלהיך" (שמואל א' טו, טו), וככה, אומרים לו אתה חטאת, שוב, [והוא אומר:] מה פתאום חטאתי, הבאתי פה מליון כבשים לזבח לה', [ובאמת] כלם (- כל הצאן) היו עמלקים מכשפים [כלומר העמלקים עשו כשוף ונראו ככבשים, ושואל לא ידע מכה, כי העמלקים] ידעו להתחפש לכבשים, זה הכל עמלקים מכשפים, [לכן] מה [אומר:] אפשר

לזבח לה', תגיד קדם כל חטאתי, לכן שואל [באחד ולא עלתה לו, דוד בשמים ועלתה לו], שואל פעם אחת חטא, ה' אמר לו תעורר [מהמלכות, כי ה'] רצה לתת לו מלכות עולם, תגיד רק חטאתי.

אם שמשון היה אומר חטאתי, [בשעה שאמרו לו הוריו: "האין בבנות אחיך ובכל עמי אשה כי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים, ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני"] (שופטים יד, ג), ואפלו שנאמר שם: "ואביו ואמו לא ידעו כי מיהוה היא" (שופטים יד, ד), והיה חזב לנהג כך בכל אפן אם שמשון היה אומר חטאתי] הוא היה נהיה מלך המשיח, רק תגיד חטאתי, תגיד מלה אחת, החכמים אומרים לך מה פתאום אתה הולך לחפש שדוכים בפלשתים? אתה חזב למצא שדוכים מיוהנסבורג? מה אין לך בירושלים שדוכים? אז הוא היה צריך להגיד לא יודע, אני... זה ככה יצא, מה יצא הדבר, אני לא יודע כלום. (שעור מתשע"ו באפריקה).

קדושת הצדיקים

| הצדיק הוא משפיע לארץ ישראל |

מרגיש שהוא מתחשמל כשיוֹרְדִים על אדמת הארץ, זה כִּשְׁהוא נתק מהרגש, כמו שהוא נתק מאיזה מנגט, הוא מביא מנגט, [כִּשְׁעוֹזֵב את הארץ צריך להרגיש] כמו שהוא צריך להתנתק ממנגט, כי אם יש לו סוגר מברזל והוא לא יכול להתנתק.

בארץ ישראל כשדורכים על האדמה מרגישים חשמל, מי שלא מרגיש חשמל אז סימן שאין לו נשמה, אולי יהיה לו פעם, אדם צריך להרגיש ממש שהוא מתחשמל, זה היה כשהאחים הלכו לארץ ישראל הרגישו חשמל, לא היו צריכים נעלים, פתאום מכרו את יוסף, [היו צריכים מנעלים, וזה שכתוב: "על מוכרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעלים"]. כי החשמל זה הצדיק משפיע, את כל הקדושת ארץ ישראל משפיע הצדיק, העקר זה לצדיק, ואז הוא משפיע את הקדושה על ארץ ישראל, עם הצדיק מרגישים את הקדושה של הארץ, לכן כלם (- כל הצדיקים) תופרים נעלים. (שעור מתשע"ו באפריקה).

כתוב [במגלה עמקות] באפן ט"ז, שארץ ישראל זה קדש קדשים, השאלה היא אם מרגישים את הקדושה, אם אדם לא מרגיש את הקדושה הוא לא יהודי | |, אם אדם לא מתחשמל שהוא דורך על הארץ, אז סימן שהוא לא יהודי בכלל, אין לו נשמה של יהודי, חוזרים עכשו חזרה לארץ, איך שאתה דורך על הרצפה, נותן נשיקה, צריך להרגיש חשמל, שהתחשמלת, הארץ היא כלה חשמל, ארץ גפרית, כתוב שהיא מכניסה היה גפרית וכלם היו עולים בלהבות, מי שלא

1 הייתה אישה ממשפחה רפורמית, היא אומרת אני ממשפחה רפורמית, אני אמרתי מה קורה פה, אני לא מבינה, היא ילדה בת שבע היא לא מבינה איזה שבת זאת (- אצל הרפורמים), זה שבת? מה? נוסעים בשבת, עושים קידוש והטלוויזיה פתוחה, זה שבת זה? אני לא מבינה, אחרי זה הולכים לטמפל, יש שם טמפל, טמפל זה כמו מקדש, ושם מביאים זמרים וזמרות נוצרים, גויים, כל הזמן צעקתי בפה זה שקר פה, הכל שקר, בגיל שבע עשרה איך שהגעתי לארץ, איך שדרכתי על האדמה, ירדתי מהמטוס, זהו, קבלתי זרם חשמל.

מילתא דבר יהותא

5: להיות "ישראלי" זה: לדחוף את זה שמלפניך.
ואז להסתובב לזה שמאחוריך, ולהגיד לו:
"חאלס לדחוף!"

6: רווקה בת 24 אמרה לשדכנית שלה, שהיא
מחפשת מישהו שהיא תוכל להישען עליו.
השיבה לה השדכנית: עוד מעט יהיה לך מקל –
תוכלי להישען עליו...

7: עזרה בבקשה!!! חבר שלי שואל: בירידות
מירושלים בכביש 1 נסתמו לאשתי האוזניים –
באיזה כביש צריך לנסוע, כדי שיסתם לה גם
הפה!?!...

8: לא נעים לי לזרוק את הכוס החד פעמית ככה
ברחוב. אז אני אשים אותה ישרה על גדר בטון
– הנה, עכשו זה לא זבל...

9: "אני עייף" – זאת תשובה טובה לתת לאנשים
שלא בא לך להגיד להם, שאתה מדוכא, מודאג,
וחסר חשק כללי לחיות...

10: בוקר נפלא לטיול! הצעת המסלול להיום:
'נחל כרית'. נתחיל בעלייה לגבעת המיטה,
נמשיך בעלייה להר שמיכה, ונגיע לתצפית
הנהדרת – ממצפה הפוך. יום נפלא לכולם,
שמרו על עצמכם! ◆◆◆

1: ראש המוסד דוד ברנע, בתגובה לחבר
הפרלמנט הטורקי, שהתמוטט מדום לב לאחר
שזה קרא לישראל "רוצחים": התפוח המורעל
שהוא אכל – לא קשור אלינו...

2: ילדים! שאל המורה בכיתה: מי יודע מהו "נס
חנוכה"? ילד אחד עונה: "שנמצא פך השמן"
תשובה יפה. היכן הוא נמצא? "באף של הכהן
הגדול", השיב. מה? שאל המורה: באף של הכהן
הגדול? בהנחה שלא שמעה טוב. ענה הילד: כן!
כתוב, שנמצא פך שמן בחוטמו של כהן גדול.
ואיך זה נכנס לאף? ענה הילד: "זה הנס"!

3: הרגע הזה, שאתה לא יודע להחליט – אם
הפה שלך גדל, או שהסופגניות השנה נהיו יותר
קטנות...

4: אז מה כל כך מיוחד בישראל?

אצלנו במטבח: הפיתה – עיראקית. הקפה –
טורקי. הגבינה – בולגרית. הסנדוויץ' – טוניסאי.
השוקולד – בלגי. הוויסקי – סקוטי. הזיתים –
סוריים. הלבנה – זרוזית. המרק – תימני. הסלט
– ערבי. האורז – פרסי. הקוסקוס – מרוקאי.
הגלידה – אמריקאית. אפילו החפצים שלנו:
המפתח – שוודי. השעון – שוויצרי. הסיגר –
קובני. הפאה נוכרית. הקרמיקה – איטלקית.
המכונית, וסכין החיתוך – יפניים.

אז מה כבר השאירו לנו?? אהה טוב, רק
ה"חופפה" – ישראלית!...

קדושת הצדיקים

| כל ענין הצדיק – זה לשבור לאדם את הגאווה |

השיג את ה-ש' של תפלין. כתוב בתלמיד של הרשב"א 'מנחת יהודה' שכל מה שמשה השיג זה נקרא אַחורִים, אפלו הפנים אל פנים של משה זה נקרא אַחורִים, ורק רבי עקיבא השיג פנים אל פנים באמת, רק רבי עקיבא שהוא צעק 'ה' אחד' הוא זכה להשיג פנים אל פנים באמת, הוא ראה את ה' פנים אל פנים, הוא ב-ה' אחד, הוא בכלל לא הרגיש שסורקין אותו במסרקות של ברזל, עד שאדם לא סורקין אותו במסרקות של ברזל זה לא נקרא שהוא משיג את ה'.

כל התאוות שאדם נכשל בהם זה הכל רק להוריד את הגאווה של האדם, אבל האדם הוא באין סוף גאווה, אדם נולד עם גאווה, אדם כל החיים הוא רק חי מהגאווה, חושב שהוא הכי חשוב, והצדיק מבטל לו את הגאווה, זה כל העבודה של הצדיק, כמו שרבינו אמר "הבאתי לכם מתנה מחלקת", שכל הענין של הצדיק זה לבטל את הגאווה, הצדיק מבטל את הגאווה. (שעור מתשע"ו באפריקה).

בזכות כל העברות שאנשים נכשלו, אז אנשים נהפכו לאין, כי ברגע שאדם עושה תשובה הוא נהפך לאין, ועל ידי שאדם נהפך לאין על ידי זה הפה גדול יכול להכנס לקדש קדשים, והוא יכול להמשיך השגות חדשות, כי ביום הזה נמשכים השגות חדשות שלא היו מעולם.

היום הזה ה' ממשיך השגות חדשות כמו שאמר: 'דברים שלא נתגלו למשה רבנו נתגלו לרבי עקיבא' (מדרש רבה חוקת י"ט), כלומר בכל דור הצדיקים יותר גדולים מהדור הקודם, דברים אשר לא נתגלו למשה רבנו. על רבי עקיבא נאמר "מבכי נהרות חבש ותעלמה יצא אור" (איוב כח, יא) [אבות דר"ג פ"ו], אז דברים שלא נתגלו למשה נתגלו לרבי עקיבא. (מגלה עמוקות אופן ע"ב ובקע"ג), מסביד המגלה עמוקות שרבי עקיבא

היציאה להר

להרגיל אותם, אז גם בגיל גדול הם יתפללו, בגיל חמש מתחילים, לא מתחילים בגיל עשר, להרגיל את הילד לתפלה זה מתחילים בגיל חמש, ואז הוא גודל ישר, ואז הוא יודע שצריך להתפלל יום ולילה, חוץ מתפלה אין שום דבר, ואפלו קשה הרב לא נמצא צריך להתפלל את כל התפלה ואת כל הנגונים ובאריכות לאט לאט, אחרי זה יקראו את הפרשה. (שיעור מתשע"ו באפריקה).

| להרגיל את הילדים – לא לעזוב את הרב |

מגיל חמש צריך להרגיל את הילד לבא לתפלה לעמוד ליד הרב, לא לעזוב את הרב, אפלו שהוא הכי גרוע בעולם, הוא צריך לעמוד ליד הרב, אפלו שהוא הכי גאון שבעולם לעמוד על יד הרב. אז אדם צריך להרגיל את הילדים לעמוד ליד הרב, אפלו שחושבים שהם יותר חכמים מהרב, יותר צדיקים מהרב, אבל חשוב

קדושת הבית

| האשה שומרת על בעלה והילדים |

לעתיד לבוא כִּלְכֹּל תְּהִינָה נְבִיאֹת, כֹּל הַנָּשִׁים מֵהַיּוֹם שֶׁיִּלְדוּ כִּבְרֵן תְּהִינָה נְבִיאֹת, כֹּל אִשָּׁה תְּהִי נְבִיאָה. כֹּל אִשָּׁה שְׂוֹמֶרֶת סֵפֶר תְּהִלִּים כֹּל יוֹם הִיא בְּסוֹף תְּהִי נְבִיאָה, הִיא תִּרְאֶה מְסוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ.

אִשָּׁה יְכוּלָה לִרְאוֹת מְסוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ, כְּמוֹ חֲנָה, "וְתִתְפַּלֵּל עַל ה'" (שְׂמוּאֵל א' א, י), אוֹמֵר ר' נִתָּן בְּמִתְנָה ה' (אוֹת) ס"א, כֹּל אֶחָד צָרִיךְ לְלַמֵּד אֶת זֶה כֹּל יוֹם, שְׂחֲנָה הַתְּפִלָּה עַל ה', חֲנָה זֶה הַצַּדִּיק שֶׁהִיא מִתְפַּלֵּלֶת רַק בְּשִׁבְלֵי ה', הִיא רוֹצֵה יְלָדִים בְּשִׁבְלֵי ה', הִיא רוֹצֵה (שִׁיעוּר מִתְשַׁע"ו בַּפְּרִיקָה).

כִּי הָאִשָּׁה נִקְרָאת עֲגוּלִים וְהָאִישׁ נִקְרָא יִשְׂרָאֵל, הָאִשָּׁה הִיא הַחוּמָה [הַמְּקִיפָה וְשׂוֹמֶרֶת], הָאִשָּׁה הִיא בְּאֵה לְעוֹלָם לְהִיּוֹת הַחוּמָה, הִיא הַחוּמָה [הַשׂוֹמֶרֶת] עַל הַיְלָדִים, הִיא הַחוּמָה עַל בְּעָלָהּ, הָאִשָּׁה הִיא צְרִיכָה לְהִיּוֹת הַחוּמָה, הִיא אוֹמֶרֶת: "שְׁעִשְׁנִי כְּרִצּוֹנוֹ, כִּי ה' בְּרָא אוֹתָהּ יִשְׂרָאֵל (- מִטְּבַעָה) חוּמָה, הָאִישׁ אִם הוּא לֹא לומֵד גְּמָרָא הוּא לֹא מְגִיעַ לְשׁוּם דְּבָר, הָאִשָּׁה הִיא בְּלִי לְמוּד הַגְּמָרָא הִיא מְגִיעָה לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, לְכָל הַחֲשׂוֹנוֹת, לְנִבְוָאָה, כְּתוּב: "וְהָיָה אַחֲרָי כִּן אֲשַׁפּוֹךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בֶּשֶׂר וְנִבְאוּ בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם" (יוֹאֵל ג, א), כֹּל הַנָּשִׁים

קדושת ההגמרה

קרבות הגיעו שוב ושוב צבאות חדשים של יוונים, כל זה מביא הרמב"ן, ברגע שיהודה נפל בקרב היוונים כבשו את ירושלים [שוב] שמונה שנים, עד שבא יונתן, ויונתן נהרג ב[מידבא] שהלך לעשות שלום, אומר הרמב"ן ברגע שיעקב השתחוה לעשו אז נגזר עלינו שנהיה תחת עול הגוים.

אז יהודה אחרי שהוא ניצח את יוון, הוא ידע שהמלחמות לא יגמרו אף פעם, המלחמות המשיכו... כל שש חודשים מלחמה חדשה, ואז נפל יונתן, ואחרי זה נפל שמעון, ולאט לאט לא נשאר זכר מכל החשמונאים, למה? כי היו צריכים לשבת וללמוד תורה, הם לא היו צריכים להילחם, היו צריכים לעשות הכל על ידי לימוד התורה, על ידי לימוד הגמרא. (שעור מתשפ"ג).

| הנצחון האמיתי – רק ע"י הגמרא |

כי הבריונים [שלחמו ברומאים לפני חורבן בית שני] חשבו שיהיה להם ניסים כמו בחנוכה, רבי יוחנן [בן זכאי] אמר אסור לעשות מרד נגד הרומאים, כל הרבנים וכל הראשי ישיבות אמרו שאסור, אבל [ראש הבריונים] זה היה בן אחותו [של ר' יוחנן בן זכאי שנקרא אבא סיקרא], ור' יוחנן אמר תפסיק לעשות מרד, הוא קורא לאבא סיקרא ראש השודדים ואמר לו תפסיקו למרוד נגד הרומאים, ניצחתם פעם פעמיים ושלוש, [אבל בסוף תפסידו כי] הם יבואו עוד ועוד.

כמו היוונים [שנלחמו בחשמונאים] שמגיעים עוד צבא ועוד צבא, ולא הפסיקו המלחמות, ולכן [היוונים] הרגו את יהודה, יהודה המכבי נפל בקרב [שאפילו שניצח את היוונים בכמה

קדושת המידות

| להתפלל על השידוך מהרגע שנולדים |

נשָׂרְפוּ, שלא ישאר אחד בחיים, אָמָא אחת תִּפְסָה אֶת הַיָּלֵד שְׁלָה, זָרְקָה אוֹתוֹ מִהַחֲלוֹן, נִשְׁבַּר לוֹ הַרְגֵל, כָּל הַחַיִּים שָׁלוּ הוּא הָיָה צוֹלֵעַ, וְזֶה הָיָה הַשְּׂדוּךְ שְׁלָה, הוּא אָמַר עֲבַרְתִּי אֶת אוֹשְׁוִיץ, עֲבַרְתִּי אֶת הַכֵּל, לֹא יִדְעַתִּי לָמָּה ה' שׁוֹמֵר עָלַי, כָּל הַפְּעָמִים אֲנִי נֶצֶל.

אִז אָדָם מֵגִיל אַרְבַּע צָרִיךְ לִלְמַד אֶת הַיְלָדָה כְּבָר לְהַתְּפַלֵּל עַל הַשְּׂדוּךְ שְׁלָה, אוֹלֵי הוּא גֵר בְּמִשְׁפָּחָה עֲנִיָּה, אוֹלֵי אֵין לוֹ אֶכָּל, אוֹלֵי אֵין לוֹ בְּגָדִים, אוֹלֵי הַהוֹדִים שָׁלוּ נִהְרָגוּ בְּפָגוּעַ פְּתָאוֹם, מִי יִדְעַע מָה, שְׁהוּא יִגְדֵל נוֹרְמָלִי, שְׁהוּא יוֹכֵל לִלְמַד, שְׁהוּא יִלְמַד תּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, חֲתָן שָׂרֵק לוֹמֵד תּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, אָדָם מֵגִיל אַרְבַּע הוּא צָרִיךְ לְחַנֵּךְ אֶת הַיְלָדִים כְּבָר לְהַתְּפַלֵּל עַל הַשְּׂדוּךְ שְׁלָהֶם, אָדָם יְכוֹל לְהַגִּיד: 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם תִּרְחַם עַל הַכֵּלָה שְׁלִי, תִּרְאֶה כְּמָה הִיא בּוֹכָה, לָמָּה אַתָּה נוֹתֵן לָהּ לְבַכּוֹת, כֵּלָה בּוֹכָה, הִיא לֹא הַפְּסִיקָה לְבַכּוֹת. (שְׁעוֹר מִתְּשַׁע"ז בַּאֲפְרִיקָה).

כִּי כָל אֶחָד נוֹלָד עִם הַשְּׂדוּךְ שָׁלוּ, בְּרַנַּע שְׂאָדָם נוֹלָד, הוּא כְּבָר צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עַל הַשְּׂדוּךְ שָׁלוּ. אִז יש כָּאֵן סִפּוֹר עַל חֲנֻהְלָה, שְׁבָגִיל אַרְבַּע הִיא הַתְּחִילָה לְהַתְּפַלֵּל עַל הַחֲתָן שְׁלָה, בְּגִיל אַרְבַּע הִיא אִמְרָה בְּטוֹחַ עֲכָשׁוּ בְּעָלֵי נִמְצָא בְּאוֹשְׁוִיץ הִיא הִיתָה בְּתוֹנִים אוֹ בְּאַלְגֵיר, וְסִפְרוּ לָהּ שֵׁשׁ עֲכָשׁוּ שׁוֹאָה וְשׁוֹדְפִים יְהוּדִים, הִיא אִמְרָה אוֹי וְאָבוֹי, אוֹלֵי הַחֲתָן שְׁלִי נִמְצָא שָׁם, אִז הִיא הַתְּחִילָה לְהַתְּפַלֵּל מֵגִיל אַרְבַּע, מִתְּפַלֵּלָת כָּל יוֹם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם תִּצִּיל אֶת הַחֲתָן שְׁלִי, תִּצִּיל אֶת הַחֲתָן שְׁלִי, אֲנִי מְרַגֵּשָׁה שְׁהוּא בְּאוֹשְׁוִיץ, אֲנִי מְרַגֵּשָׁה שְׁהוּא בְּטִרְבֵּלִינְקָה.

וּבְאִמַּת כְּכָה הִיא, לִקְחוּ אֶת כָּל הַיְהוּדִים, סָגְרוּ אוֹתָם בְּבֵית כְּנֶסֶת, וְשָׂמוּ עֲלֵיהֶם בְּגָזִין, וְעֲצָיִם, וְעוֹפְרָת, וְזָפֵת, וְתוֹךְ כְּדֵי שְׁהֵם נִשְׂרָפִים שׁוֹפְכִים עֲלֵיהֶם עוֹד בְּגָזִין, שִׁיחֵיהָ בְּטוֹחַ שְׁהֵם

היועץ לביטחון לאומי של הבית הלבן ידון בתאריך סיום הלחימה

ישראל מתמודדת עם לחץ ישיר מצד ארה"ב לסיים את הלחימה בעזה. כשנשאל גלנט אתמול "אם ישראל מתאימה את עצמה לבקשות האמריקאיות" אמר גלנט כי "אף אחד לא מחליט בשבילנו איך לפעול"

12 מחבלים טופלו בבתי חולים בישראל

בתי החולים קולטים מחבלים בלית ברירה לפי סבב עליו מחליט משרד הבריאות וזאת חרף הוראת שר הבריאות לשעבר שלא לטפל במחבלים. עד כה טופלו 12 ואחד מהם עדיין מאושפז בסורקה

ראש הממשלה הגרמני בישראל: "אנחנו כאן והגענו לתמוך בחברינו"

שר החוץ אלי כהן נפגש עם ראש ממשלת בוואריה, מדינת המחוז הגדולה ביותר בגרמניה ואחת הכלכלות המרכזיות באירופה. ראש הממשלה הבווארי הביע הזדהות עמוקה עם מדינת ישראל וגיבוי למהלכיה לטובת הגנה על אזרחי ישראל

נתניהו: "אנחנו ממשיכים עד הסוף, גם מול הלחצים הבינלאומיים"

ממשל ביידן לא יציב תנאים לסיוע צבאי לישראל

בג"ץ הכריע: המדינה תממן הליכי ברית מילה למתגיירים רפורמים וקונסרבטיבים

מדינת ישראל תחויב לממן הליכי ברית מילה גם למתגיירים רפורמים וקונסרבטיבים, כך קבע בית המשפט העליון. השר מלכיאלי תקף: "פגיעה נוספת בזהותה היהודית של המדינה ובמסורת היהודית"

בית הנבחרים החליט לפתוח בחקירת הדחה נגד ביידן

בית הנבחרים בארה"ב הצביע בעד פתיחת חקירת הדחה נגד הנשיא ביידן. הנשיא ביידן הגיב על ההחלטה לפתוח בחקירת הדחה נגדו: "תעלול פוליטי חסר בסיס של הרפובליקנים"

אוקראינה: החנוכייה הציבורית בקרמנצ'וג הופלה, חשודים נעצרו

המשטרה באוקראינה מיהרה לפתוח בחקירה ועצרה כמה צעירים שחשודים כי הפילו חנוכייה. רב העיר ושליח חב"ד הגיב: "נגרש את החושך דרך האור, מחר נקיים הדלקה גדולה"

ראש עיריית ניו יורק למשפחות החטופים: "חמאס חייב להיהרס"

ראש עיריית ניו יורק אריק אדמס במסר למשפחות החטופים: "ארגון חמאס חייב להיהרס. מצב שבו האחראים לפשע הנורא עוד לא הובאו לדין הוא מחדל"

עסקת נשק אמריקאית תקועה בשל חשש לאלימות מתנחלים

מג"ד 13 של גולני לשעבר (מיל") קובי מרום על האסון בסג'עיה: "התמודדנו כאן עם זירה מורכבת שפגעה גם בכוחות שבאו לחלץ". הוא שיבח את המפקדים "יכולת ומנהיגות יוצאת מן הכלל"

חברת פרסום נכנעה לטרור והורידה קמפיין שלטי חוצות של החטופים

חברת פרסום בריטית הפסיקה קמפיין שלטי חוצות שהציג תמונות של ישראלים חטופים לאחר שקיבלה "כמות חריגה של תלונות" כולל איזמים אישיים על העובדים. החברה הפסיקה את מה שהיה אמור להיות קמפיין של שבועיים לאחר שישה ימים בלבד. שגרירות ישראל זועמת

תקציב פי 7 ממדינה: חמאס גלגל מיליארד דולר בשנה

כלכלנים מערביים העריכו שלפני המלחמה חמאס הכניס לפחות מיליארד דולר בשנה לעזה בדומה לתקציב הלאומי של סומליה. ארגון הטרור מרוויח 500 מיליון דולר בשנה רק מתיק ההשקעות הבינלאומי שלו

בזמן שהשמיץ את ישראל: חבר הפרלמנט מת מדום לב

חסן ביטמז, חבר פרלמנט בטורקיה, נשא היום נאום במהלכו ביקר בחריפות את ארדואן על כך שעדיין משתף פעולה עם ישראל; לצידו נמצא שלט עליו נכתב "ישראל רוצחים" במהלך דבריו קיבל דום לב ומת

דיווח: ישראל מציפה את המנהרות "באופן מוגבל" כדי לבדוק את ההשפעה

רשת CNN מדווחת כי ישראל התחילה להציף מנהרות בעזה במי ים "באופן מוגבל". בישראל עדיין לא בטוחים אם זה יעבוד או איך זה יעבוד. נשיא ארה"ב ג'ו ביידן נשאל על הצפת המנהרות, וענה כי הוא לא יודע אם בוודאות אם אין שם חטופים

התחקיר חושף: התצפיתניות נחנקו למוות מגז רעיל

הורי התצפיתניות שנפלו ב-7 באוקטובר עודכנו מפי קצינת צה"ל בממצאי תחקיר שמספר על נסיבות מותן של 18 החיילות במוצב נחל עוז. התחקיר העלה כי החיילים ניסו לפלס את דרכם החוצה, אולם המסדרון היה אפוף בעשן סמיך כתוצאה מגז רעיל שהושלך לתוכו והוביל למוותן תוך דקות | רק שישה חיילים ותצפיתנית אחת שרדו כדי לספר את הזוועה שהתחוללה במוצב

העצרת הכללית של האו"ם קראה להפסקת אש

153 מדינות תמכו בהצעה להפסקת אש הומניטרית, ו-10 התנגדו. העצרת הכללית של האו"ם קראה להפסקת אש בעזה. שגריר ישראל באו"ם הציג באו"ם את מספר הטלפון של לשכת ההסברה הממשלתית של חמאס בעזה. מדובר בהחלטה הצהרתית בלבד, שאינה מחייבת את ישראל

ביידן: "נתניהו חייב לשנות את הרכב ממשלתו"

שערוייה: נשיאת הרווארד תישאר בתפקידה

נשיאת אוניברסיטת הארוורד קלודין ג'יי ניצלה מניסיון הדחה ותישאר בתפקידה, זאת על אף דבריה האנטישמיים - והסירוב לגנות ולאסור קריאות לרצח יהודים

זו הסיבה שחמאס גרוע מהנאצים

ההיסטוריון הבכיר אנדרו רוברטס במאמר בעיתון הבריטי ה'דיילי מייל': "מדוע חמאס גרועים מהנאצים?". אנדרו ציין כי "בעוד הנאצים עשו מאמצים רבים כדי להסתיר את הפשעים שלהם מהעולם, חמאס עשה בדיוק את ההיפך, כי הם לא רואים אותם כך"

החות'ים מאשרים: תקפנו ספינה נורבגית עם טיל ימי

החות'ים מעדכנים שהם תקפו ספינה נורבגית, שהיתה בדרכה לישראל. ביומיים האחרונים הם מנעו מעבר של ספינות שנענו לאזהרות שלהם מבלי לפגוע בהן. הם פגעו בספינה הנורבגית לאחר שלטענתם הצוות שלה סרב להקשיב לאזהרות

אנטישמיות במיטבה: האיחוד האירופי: עזה ספגה הרס רב יותר מערים גרמניות במלחמת העולם השנייה

צעירים אמריקאים מאמינים שהשואה היא מיתוס

אחד מכל חמישה צעירים אמריקאים מאמין שהשואה היא מיתוס, כך מגלה סקר חדש. הסקר מראה גם שיותר מרבע באותה קבוצת גיל 18-29 מאמינים שליהודים יש יותר מדי כוח בארה"ב

הח"כ לנתניהו: "חשוב שאתה אומר בעזרת השם. זה גם מוסיף למורל"

במהלך הדיון בוועדת חוץ וביטחון אמר ח"כ משה רוט לנתניהו: "מאוד חשוב שאתה אומר בעזרת השם". ח"כ אלעזר שטרן תקף את ח"כ לימור סון הר מלך שאמרה לנתניהו שהיא מתפללת שתהיה לו תבונה אלוהית. "ראש הממשלה, אתה מבין עם מה אנחנו מתמודדים פה?", תהה

סקר בארה"ב: רוב בעד התנהלות ישראל במלחמה בעזה

סקר נרחב שפורסם בארה"ב מעלה כי 55% אמרו שלדעתם ישראל נוקטת בפעילות הצבאית הנדרשת כדי להגן על עצמה, זאת לעומת 25% הסוברים כי התגובה אינה פרופורציונלית

רוסיה דורשת מחמאס לשחרר במייד את החטופים

סגן שר החוץ של רוסיה הצהיר על "הצורך בשחרור מייד של בני ערובה מעזה". רוסיה גם קראה להקמת "מדינה ריבונית פלסטינית בגבולות 1967 עם בירה במזרח ירושלים" | אמש שוחחו נתניהו ופוטין ממושכות

בלינקן הגן על מכירת נשק לישראל ללא אישור הקונגרס

מזכיר המדינה האמריקני, הגן על מכירת פגזים לישראל ללא אישור הקונגרס. הוא קרא לאשר יותר מ-100 מיליארד דולר סיוע לישראל ואוקראינה. הסנאטור ברני סנדרס, מבקר חריף של ישראל, חזר על כך כי אין אפשרות להפסקת אש עם חמאס

3000 חיילים רוסים נהרגו תוך 3 ימים בלחימה עם אוקראינה

רוסיה איבדה בימים האחרונים 3000 חיילים תוך שלושה ימים בלבד בקרבות עזים במזרח אוקראינה. כוחותיו של פוטין ממשיכים לנסות להסתער על העיר אבד'ייבקה במסע עקוב מדם

האיום התממש: החות'ים כפו על ספינה שביקשה להגיע לישראל לשוב ליעדה

לאחר שאמש הדובר שלהם איים כי כל ספינה זרה תותקף אם היעד שלה הוא ישראל כעת מדווח כי ספינה שעשתה את דרכה לישראל הוכרחה ע"י כוחות המורדים לשוב ליעדה

פרשנות | ישראל צריכה לפעול ישירות נגד כוח קודס האיראני

מאות עובדים זרים חדשים ממלוואי הגיעו לישראל

שר החוץ אלי כהן קיבל היום את פניהם של מאות עובדים חדשים ממלוואי, מרביתם צפויים להגיע לדרום הארץ אשר חווה פגיעה קשה עקב עזיבת עובדים עם פרוץ המלחמה, בהמשך, בהתאם לביקוש, יגיעו עובדים נוספים לכלל שטחי הארץ

בכיר איראני מאשר: ארה"ב רוכשת מים כבדים המיוצרים באיראן

המחבלים נכנעים בג'בליה

אף פעם אל תשקר לאדם שמוחך עליך, ואף פעם אל תסהוך על אדם ששיקר לך.

מחנך ר"א באג מרכז מלרטים
0523000050@0523000050

אזהרה
יש להרוחק את הגרות ממקור חום אש, ויש אין להשאיר נר דולק ללא השגחה להרחיק מתיגע ידם של ילדים

הכוסיות מותאמות לחנוכיה ביציבות המקסימלית

משחק כדורגל בין צה"ל לחמאס בוטל בגלל ויכוח על שובת

המספרים המצוינים בפרסום זה אינם מהווים המלצה או תמיכה מצד המוסד המסווג. המידע המוצג הוא למטרות מידע בלבד. המידע המוצג אינו מהווה ייעוץ או המלצה לרכוש או למכור ניירות, אגרות חוב או כל כלי פיננסי אחר. המידע המוצג אינו מהווה ייעוץ או המלצה לרכוש או למכור ניירות, אגרות חוב או כל כלי פיננסי אחר. המידע המוצג אינו מהווה ייעוץ או המלצה לרכוש או למכור ניירות, אגרות חוב או כל כלי פיננסי אחר.

הגוי עם כיפה, היהודי לא. אוי לבושה

בשכילו זה נלמדה
ערכות, א.א. אין אדם
מי צלמך

זה הכי קרוב שיכולתי לצלם אותו... פחדתי להיתקרב יותר שלא יברח. 😊

מעוז צור ישועתי

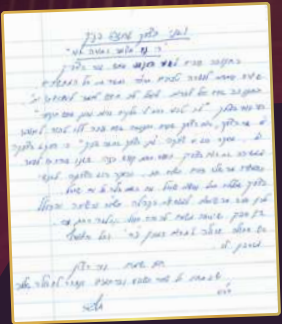

מוסדות התורה והחינוך
נחמת ציון 'ברסלב' שובו בנים
ימי חג החנוכה תשפ"ד

מאירים את העולם בוניים את דור העתיד

קריאת קודש
מחבר משה צנעני שליט"א

ואני בצדק אחזה
פניך
"כי נר מצוה ותורה אור"
בחנוכה זוכים לאור הגנוז
ממש. אור הצדיק שיורד
מתחת לעשרה טפחים
ברשות הרבים ומאיר את
כל המחשכים. בחנוכה אדם

יכול לזכות לקבל לב חדש לגמרי לעבודתו ית'. כ"ש דוד המלך "לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי" ע"י אור הצדיק, רוח הצדיק שיורד בחנוכה אדם זוכה ללב טהור לעבודתו ית'. והעיקר הוא ע"י צדקה "ואני בצדק אחזה פניך" כי דווקא הצדקה ממשיכה את רוח הצדיק ביחוד בחג קדוש כזה שאנו זוכים בו לשער החמישים מה שלא זוכים בשום חג. והעיקר הוא הצדקה לאנשי הצדיק שכלולים מכל נפשות ישראל והם באמת הלב של עם ישראל. לכן וודאי מי שיתרום למוסדות הקהילה תשב"ר והישיבה והכולל, אין ספק שיזכהו משמים להארה גדולה ונפלאה בחג זה. ויש סגולה גדולה לתרום כמנין 'נר' וכל המוסיף מוסיפין לו. חג שמחה ויהי רצון שיפתחו כל שערי השפע והרחמים ונזכה לגאולה שלמה בבי"א

משה צנעני

בימי החנוכה מרבים בצדקה ומגבירים את האור על החושך ע"י החזקת אלפי שעות תפילה ולימוד של מאות ילדי תשב"ר בחורי ישיבה ואברכי הכוללים של מוסדות נחמת ציון ברסלב שובו בנים

תורמים ומאירים:

**250 ₪ x 2 חודשים
כמנין נר מוסיף והולך**

זכירו את שמכם בציון הרשב"י במירון בזאת חנוכה וכן יזכרו את שמכם 40 יום בקבר רחל, וכן יקדישו את הלימוד בכולל עיר העתיקה מול מקום המקדש 40 יום

250 ₪ כמנין נר

זכירו את שמכם בזאת חנוכה בציון הרשב"י במירון בזאת חנוכה, וכן יזכרו את שמכם 40 יום בקבר רחל אמנו

148 ₪ כמנין נחמן

זכירו את שמכם בזאת חנוכה בציון הרשב"י במירון

לתרומות חייגו **03-7148148** (שלוחה 2)

או דרך עמדות נדרים פלוס מוסד מוסדות ברסלב נחמת ציון - 7000338

